

Smysl Stvoření

Dr. Abu Ameenah Bilal Philips

Smysl Stvoření

Smysl Stvoření

Autor:

Dr. Abu Ameenah Bilal Philips

Autorská práva vyhrazena

Kancelář pro vedení muslimů nearabského původu v Zulfí („Zulfí Foreigners' Guidance Office“)

Tel.: 064225657 Fax: 064224234 P.O. Box: 182

@ Copyright 1995 Dar Al Fatah
Revidované vydání 1997

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, uchovávána v systému pro vyhledávání dat, ani přenášena v žádné formě elektronickou cestou, mechanickou cestou, fotokopírováním, nahráváním či jiným způsobem bez předchozího souhlasu vlastníka práv.

Dar Al Fatah

Printing, Publishing & Distribution Co. Llc.

P.O.Box 23424, Sharjah

Tel: (9716) 322308 / Fax: 322526

Schváleno: Ministerstvem informatiky, SAE

Ref. č.: 1600, ze dne 08. 06. 1997

Toto vydání bylo reprodukováno

Kancelář pro vedení muslimů nearabského původu v Zulfi

(„Zuli Foreigners´ Guidance Office“)

P.O. Box: 182, Zuli 11932 - Saúdská Arábie

Tel.: (00966) 06-4225657, Fax: (00966) 06-4224234

© Kancelář pro výzvu a vedení v Zulfi („Kooperative Office for Call and Guidance at Zulfi), 2002

Národní knihovna krále Fahda, KATALOGIZACE - PUBLIKAČNÍ ÚDAJE

PHILIPS, BILAL

The Purpose of Creation.-Riyadh.

...p.;...cm

ISBN 9960-864-11-1

I - Islam (islám) W - Worship (víra) I - Title (titul)

210dc 2805/23

Právní depozit č. 2805/23

ISBN 9960-864-11-1

Úvod

Smysl Stvoření je téma, se kterým si každý člověk v některé fázi svého života láme hlavu. Každý se někdy ptá sám sebe: „Proč existuji?“ nebo „Proč jsem na světě?“

Různorodost a složitost komplikovaných systémů, které utvářejí lidské bytosti i svět, v němž existují, naznačují, že zde muselo být Nejvyšší Bytí, které je stvořilo. Každý projekt má svého projektanta. Když lidé najdou stopy na pláži, okamžitě z toho vyvodí, že před nimi tudy prošel nějaký člověk. Nikdo si nepředstaví, že se vlny dostaly na písek a náhodou vytvořily prohlubně, které vypadají přesně jako stopa lidského chodidla. Stejně tak lidé instinktivně tuší, že nebyli přivedeni na tento svět bez nějakého účelu. Jelikož smysluplný čin je přirozeným produktem lidského rozumu, docházejí lidé k závěru, že Nejvyšší Inteligentní Bytost, která je stvořila, tak učinila s určitým záměrem. Proto lidé potřebují znát smysl své existence, aby porozuměli tomuto životu a dělali to, co je pro ně nakonec nejlepší.

V průběhu dějin však byla menšina lidí, kteří popírali existenci Boha. Hmota je podle nich věčná a člověk je pouze náhodným produktem nahodilých kombinací jejích prvků. Proto na otázku „Proč Bůh stvořil člověka?“ nenašli a stále nenacházejí žádnou odpověď. Podle nich je bytí zcela bez účelu. Nicméně valná většina lidí v různých dobách věřila a stále věří v existenci Nejvyšší Bytosti, která stvořila tento svět s určitým záměrem. Pro ně bylo a stále je důležité znát Stvořitele a účel, pro jaký lidi stvořil.

Odpověď

Abychom mohli odpovědět na otázku „Proč Bůh stvořil člověka?“, musíme nejprve určit z jakého hlediska je tato otázka kladena. Z pohledu Boha by mohla znamenat „Co přimělo Boha stvořit lidi?“, zatímco z pohledu člověka by mohla znamenat „Za jakým účelem Bůh stvořil lidi?“. Obě hlediska představují aspekty fascinující otázky „Proč existuji?“. Na následujících stránkách rozebereme oba aspekty této otázky na základě jasného obrazu vykresleného božským zjevením. Toto není téma pro lidské spekulace, protože dohady lidí nemohou vést k úplné pravdě o této otázce. Jak by mohli lidé rozumově vyvodit pravdu o své existenci, když stěží chápou, jak funguje jejich vlastní mozek nebo jemu nadřazená mysl? Proto všichni ti filozofové, kteří o této otázce spekulovali po celá staletí, přišli s nespočetnými odpověďmi, které jsou všechny založené na předpokladech, které není možné dokázat. Otázky týkající se tohoto tématu dokonce dovedly řadu filozofů k tvrzení, že ve skutečnosti neexistujeme a že celý svět je imaginární. Například řecký filozof Platón (428 - 348 př.n.l.) tvrdil, že každodenní svět měnících se věcí, které člověk poznává svými smysly, není primární realita, ale pouhý odraz.¹ Mnozí další, jak jsme již uvedli, tvrdili a stále tvrdí, že není žádný účel, kvůli kterému by byli lidé stvořeni. Podle nich je lidská existence pouhým dílem náhody. Jestliže život vznikl z neživé hmoty, která se stala živou čistě náhodou, nemůže zde být žádný účel. Údajní „příbuzní“ člověka, opice a lidoopi, se netrápí otázkami existence, tak proč by se jimi měli trápit lidé?

Ačkoli většina lidí otázku, proč jsme byli stvořeni, odsune stranou po té, co se nad ní občas krátce zamyslí, je pro lidi nesmírně důležité znát odpověď. Když neznají správnou odpověď, jsou lidé k nerozeznání od ostatních živočichů. Z živočišných potřeb jíst, pít a rozmnožovat se se automaticky stává účel lidské existence a lidské úsilí se pak zaměřuje na tento omezený okruh. Když je materiální uspokojení tím nejdůležitějším životním cílem, lidská existence se stává ještě degradovanější než existence nejnižších živočichů. Lidé nebudou dobře využívat svoji inteligenci danou Bohem, když neznají účel své existence. Degradovaná lidská mysl používá své schopnosti k výrobě drog a bomb a zaobírá se smilstvem, pornografií, homosexualitou, věštěním, sebevraždou atd. Bez znalosti účelu života ztrácí lidská existence veškerý smysl a je tedy promrhána a odměna v podobě věčného šťastného života na Onom světě je zcela zničena. Proto je velmi důležité, aby si lidé odpověděli správně na otázku: „Proč jsme tady?“

Lidé nejčastěji hledají odpovědi u jiných lidí. Jasně a přesné odpovědi na tyto otázky však můžeme najít jedině v knihách Božského zjevení. Bylo nutné, aby Bůh zjevil smysl bytí člověka prostřednictvím Svých proroků, protože lidé nedokáží sami dospět ke správným odpovědím. Všichni Boží proroci učili své následovníky odpovědi na otázku: „Proč Bůh stvořil člověka?“

Židovsko-křesťanská Písma

¹ Tento názor byl vyjádřen v jeho díle *Republika* pomocí jeho proslulé metafory jeskyně, kde je měnící se fyzický svět porovnáván se stíny vrhanými modlami na stěnu jeskyně (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 25, s. 552).

Ten, kdo poctivě hledá pravdu, zůstává po studiu Bible bezradný. Starý zákon se zabývá více zákony a dějinami prvních lidí a Židovského národa než odpovědí na zcela zásadní otázku týkající se stvoření lidí.² Podle Genesis Bůh stvoří svět a Adama i Evu v šesti dnech a sedmý den „odpočívá“ (přestane konat).³ Adam a Eva neuposlechnou Boha, jsou potrestáni a jejich syn Kain zabije svého bratra Ábela (jejich druhého syna) a odejde do země Nod. A Bůh „zalitoval“, že stvořil člověka!⁴ Proč zde nejsou odpovědi vyjádřeny jasně a nezpochybnitelně? Proč je vyjadřování tak symbolické a čtenář musí hádat významy? Například v Genesis 6:6 se uvádí: „Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli **synové božští**, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo.“ Kdo jsou oni „synové božští“? Každá židovská sekta a každá z toho množství křesťanských sekt, které přišly po nich, má své vlastní vysvětlení. Která interpretace je ta správná? Ve skutečnosti o smyslu stvoření člověka učili staří proroci, ale někteří z jejich následovníků - ve spojení s ďáblem - později Písma změnili. Odpovědi byly stále mlhavější a velká část zjevení zůstala skryta v jazyce symbolů. Když Bůh poslal Ježíše Krista k Židům, převrátil stoly obchodníků, kteří si postavili svůj obchod v chrámu,⁵ a kázal proti rituální interpretaci zákona praktikované židovskými rabíny. Znovu potvrdil a oživil zákon Proroka Mojžíše. Učil své žáky o smyslu života a ukazoval, jak ho naplnit až do posledních okamžiků na tomto světě. Ale když opustil tento svět, byl jeho odkaz také překroucen těmi, kdo tvrdili, že patří k jeho následovníkům. Jasná pravda, kterou přinesl, se stala vágní jako poselství proroků, kteří přišli před ním. Byl zaveden symbolismus, zejména prostřednictvím Janových „Zjevení“, a evangelium, které bylo zjeveno Ježíšovi, bylo ztraceno. Čtyři další evangelia sepsaná lidmi byla vybrána ve 4. století biskupem Atanášem⁶, aby nahradila ztracené evangelium Ježíše Krista. Dvacet tři knih Pavla a ostatních obsažených v Novém zákonu převýšilo počtem dokonce i čtyři verze evangelia.⁷ Proto ti, kdo čtou Nový zákon, nemohou najít přesné odpovědi na otázku: „Proč Bůh stvořil člověka?“⁸ Člověk je nucen slepě následovat vykonstruovaná dogmata, ať patří či jsou přijímána tou či onou sektou. Evangelia jsou interpretována podle přesvědčení jednotlivých sekt a ten, kdo hledá pravdu, opět váhá, co je správné a co ne.

Ztělesnění Boha

To jediné, co je asi u většiny křesťanských sekt společné, co se týče smyslu stvoření člověka, je koncept, podle kterého se Bůh stal člověkem, aby mohl zemřít kvůli lidem, aby je očistil od hříchu zděděného po Adamovi a jeho potomcích. Podle těchto sekt byl tento hřích tak velký, že ho nemohl smazat žádný lidský čin vykoupení nebo pokání. Bůh je tak dobrý, že hříšný člověk před Ním nemůže stanout. Proto jediné Boží obětování sebe sama mohlo spasit lidstvo od hříchu.

Víra v tento lidmi vytvořený mýtus se podle církve stala jediným zdrojem spásy. Křesťanským smyslem stvoření se tím pádem stalo uznání „Boží oběti“ a přijetí Ježíše Krista jako Pána Boha.

² V Izajášovi jsou Izraelité stvořeni pro slávu Boží: „Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli:… Severu poručím: ‚Vydej!‘ a jihu: ‚Nezadržuj!‘ Přiveď mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, každého, kdo se nazývá mým jménem a **koho jsem stvořil ke své slávě**, koho jsem vytvořil a učinil.“ (Český ekumenický překlad Bible, www.bible.cz, Izajáš 43:1, 6-7)

³ „Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne **přestal konat** veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm **přestal konat** veškeré své stvořitelské dílo.“ (Český ekumenický překlad Bible, www.bible.cz, Genesis 2:2-3)

⁴ „(Bůh) **litoval**, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.“ (Český ekumenický překlad Bible, www.bible.cz, Genesis 6:6)

⁵ Lukáš 19:45

⁶ *The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 14, s. 814.

⁷ V rukopisu z poloviny 4. století nazvaném Sinajský kodex je Novému zákonu připojen také *List Barnabášův a Hermův pastýř*. *The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 14, s. 814.

⁸ V Janově zjevení (4:11) v anglické Bibli krále Jakuba je smysl stvoření uveden takto: „Jsi hoden, Pane, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a **pro tvé potěšení všechno bylo a jest**.“ V anglickém Revidovaném standardním překladu (The Revised Standard Version) byla tato část přeložena takto: „Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a **tvou vůlí všechno povstalo a jest**.“ (Český ekumenický překlad, www.bible.cz) Pavel ve svém Listu Koloským vysvětluje, že svět byl stvořen pro Ježíše: „On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a **všechno je stvořeno skrze něho a pro něho**.“ (Český ekumenický překlad, www.bible.cz, Koloským 1:15-16)

Můžeme to odvodit z těchto slov připisovaných Ježíšovi v evangeliu podle Jana: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“⁹ Ale jestliže je toto smysl stvoření a předpoklad věčného života, proč o tom neučili všichni proroci? Proč se Bůh nestal člověkem za časů Adama a jeho potomstva, aby mělo veškeré lidstvo rovné šance naplnit svůj smysl existence a dosáhnout věčného života? Nebo snad ti, kdo žili před Ježíšem, měli jiný smysl existence? Všichni dnešní lidé, které Bůh předurčil k tomu, že nikdy neuslyší o Ježíšovi, také nemají žádnou možnost jak naplnit svůj předpokládaný smysl stvoření. Je zřejmé, že tento smysl je tak omezený, že nemůže vyhovovat potřebám lidstva.

Všechno je Bůh

Podle hinduistických textů je mnoho bohů, ztělesnění bohů, osob Boha a všechno je Bůh, *Brahma*. Navzdory víře, že duše (*átma*) všech živých bytostí je ve skutečnosti *Brahma*, vznikl represivní kastovní systém, ve kterém jsou Bráhmani, kasta kněžích, na základě původu všem nadřazení. Jsou to učitelé *véd*¹⁰ a reprezentují ideál rituální čistoty a sociální prestiže. Na druhé straně kasta šúdrů nemá náboženský status a jejich jedinou povinností v životě je „sloužit pokorně“¹¹ zbývajícím třem kastám a tisícům jejich podtříd.

Podle hinduistických monistických filozofů spočívá smysl lidstva v realizaci jejich božství a - následováním cesty (*marga*) k osvobození se (*mokša*) z koloběhu znovuzrození - zpětné vstřebání lidské duše (*átma*) do konečné reality, kterou je *Brahma*. Pro ty, kteří následují cestu *bhakti*¹², je smyslem života milovat boha, protože bůh stvořil lidi, aby „se těšil z tohoto vztahu - jako se otec těší ze svých dětí“ (*Srimad Bhagwatam*). Pro obyčejné hinduisty spočívá hlavní cíl pozemského života v tom, že budou plnit sociální a rituální povinnosti, tedy řídit se tradičními pravidly chování vlastní kasty - cesta nazývaná *karma*.¹³

Ačkoli převážná část náboženství textů véd, které se točí kolem rituálů obětování ohněm, byla zatlačena do pozadí hinduistickými doktrínami a praktikami obsaženými v jiných textech, absolutní autorita a posvátnost *védy* zůstává základním principem prakticky všech hinduistických sekt a tradic. *Véda* se skládá ze čtyř sbírek, z nichž nejstarší je *Rigvéda* („Moudrost veršů“). V těchto textech je popis boha nejvíce matoucí. Náboženství zobrazené v *Rigvédě* je polytheismus zabývající se zejména usmiřováním božstev spojovaných s oblohou a atmosférou, z nichž nejdůležitější byli *Indra* (bůh nebes a deště), *Baruna* (strážce vesmírného řádu), *Agni* (obětní oheň) a *Surya* (Slunce). V pozdějších védských textech zájem o rané bohy Rigvédy ochabuje a polytheismus začíná být nahrazován obětním pantheismem *Prajapati* (Pán tvorů), který je Vším. V Upanišadách (tajných učeních o kosmických rovnicích) *Prajapati* splývá s pojetím *Brahmy*, nejvyšší reality a podstaty kosmu, a nahrazuje veškerou konkrétní personifikaci, čímž proměňuje mytologii v abstraktní filozofii.¹⁴ Pokud by obsah těchto textů byl vším, v čem mohou lidé hledat vedení, došel by člověk k závěru, že Bůh skryl před lidmi Sebe i smysl stvoření.

Bůh nevytváří zmatek, ani nechce lidem vytvářet obtíže. Když před čtrnácti sty lety zjevil Svě poslední poselství lidstvu, zajistil, aby bylo bezvadně dochováno pro všechny budoucí generace. V tomto posledním Písmu, Koránu, Bůh zjevil smysl, proč stvořil lidi, a skrze Svého posledního proroka, objasnil veškeré podrobnosti, které může člověk pochopit. Právě na základě tohoto zjevení a prorockých vysvětlení budeme na následujících stránkách analyzovat přesné odpovědi na otázku: „Proč Bůh stvořil člověka?“

⁹ Jan 3:16 (Český ekumenický překlad Bible, www.bible.net.cz)

¹⁰ *Véda*, znamenající „vědění“, je souhrnný termín pro zjevené (*šrutí*=slyšené) posvátné texty hinduistů. Všechna ostatní díla - ve kterých jsou kodifikovány vlastní doktríny a praxe - jsou uznávána jakožto díla autorů z řad lidí a jsou proto klasifikována jakožto *smriti* (zapamatovaná). (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 20, s. 530)

¹¹ *Mánava Dharmaśāstra* 1.91. (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 20, s. 553)

¹² Cesta oddanosti osobnímu bohu, ve které jsou uctívány modly (*murtis*) v naději, že se tito lidé v příštím životě dostanou na *krišnaloka* (duchovní planeta).

¹³ *The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 20, s. 520

¹⁴ *The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 20, s. 529-530

Proč Bůh tvořil?

Z HLEDISKA BOHA SI MUSÍME POLOŽIT DOKONCE ještě zásadnější otázku: „Proč Bůh tvořil?“ Tuto otázku bychom si měli položit, protože člověk není ve skutečnosti tím nejvýznamnějším, co bylo stvořeno. V sůře Odpouštějící („Gháfir“) Bůh o posledním zjevení říká:

لَخَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

„Stvoření nebes a země zajisté je velkolepější než stvoření lidí, avšak většina lidí nemá o tom ponětí.“
(Korán, 40:57)

Stavba člověka je mnohem jednodušší než uspořádání vesmíru, ve kterém žije. Velmi málo lidí si však tuto skutečnost uvědomuje. Kvůli zjevné nadřazenosti lidí nad ostatními tvory na Zemi, jejich výpravám do kosmu a neustálému pokroku jejich technologií a znalostí je lidstvo v každé epoše arogantní a myslí si, že je tím nejužasnějším, co na tomto světě existuje. Měli bychom poznamenat, že většina ohromujících objevů lidí se netýká člověka, ale jeho okolí. Lidské úsilí má tendenci se zaměřovat na materiální svět spíše než na lidské bytosti. V uvedeném verši Bůh vrací lidi zpět k jejich skutečnému postavení na tomto světě. Lidstvo je jen malou částí bytí, které je výsledkem zázračného činu božského stvoření. Abychom pochopili, proč Bůh stvořil lidi, musíme odpovědět na mnohem zásadnější otázku, proč vůbec Bůh tvořil.

Stvořitel

Stvoření je v podstatě následek božského atributu bytí Stvořitelem. Stvořitel, který nic nestvoří, je protimluv. Tím však neříkáme, že Bůh potřebuje stvoření. Bůh je oproštěný od veškerých potřeb. Naopak Jeho je potřeba ke stvoření. Ale stejně jako se pozná velikost spisovatele z jeho děl, tak je také vidět dokonalost božského tvořivého atributu ve stvoření. Stvoření v pravém slova smyslu je příznačné jedině pro Boha. Ačkoli lidé připisují akt stvoření sami sobě, jejich činnost není opravdovým stvořením. Lidé pouze manipulují s tím, co již existuje - co již bylo stvořeno Bohem. Stůl je vyrobený ze dřeva stromů a drží pohromadě pomocí hřebíků a šroubů vyrobených ze železa získaného z rudy. Lidé nevyrobili stromy, ani rudy. Vlastně u všeho, co stvoří člověk, mohou být zpětně vysledovány základní prvky, které lidé nedokáží vyrobit. Dokonce i umělec „vytváří“ návrhy založené na tom, co viděl. Nelze si představovat něco, co nebylo vnímáno smysly. Všechny myšlenky umělce jsou tedy odrazem toho, co již bylo stvořeno. Jen Bůh tvoří z ničeho. Tento základní fakt byl a stále je pro některé lidi nepochopitelný. Někteří starověcí, ale i moderní filozofové, kteří nemohou pochopit, jak mohl Bůh tvořit z ničeho, tvrdili, že stvořený svět a to, co obsahuje, jsou všechno původně součástí Boha.¹⁵ Podle nich vzal Bůh část Sebe a stvořil svět. Tento závěr je založený na přirovnání Boha k člověku, který dokáže „tvořit“ jen tak, že mění to, co již existuje. Bůh však popírá taková srovnání, protože by měl omezené schopnosti jako člověk. V sůře Porada posledního zjevení (tj. Koránu) říká:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

A není nic, co by Mu podobné bylo - a On slyšící je i jasnozřivý.

(Korán, 42:11)

Akt stvoření je tedy následkem božského atributu bytí Stvořitelem. Bůh sám sebe označuje jako Stvořitele v řadě veršů posledního zjevení, aby lidstvu jasně ukázal, že vše patří právě Jemu.

اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

Bůh stvořitelem je věcí všech a On ručitelem je též všeho.

(Korán, 39:62)

¹⁵ Co se týče nejvyšší reality, *Brahmy*, věří v toto také hinduisté. V poslední (10.) knize *Rgvédy*, v „Hymnu vesmírné bytosti“ (*Puruša súkta*) se říká, že vesmír byl stvořen z částí těla jediné vesmírné bytosti (*Puruša*), když bylo tělo spáleno a rozčtvrceno při pravěké oběti. Z těla vznikají čtyři kasty: kněz (*Brahma*) z úst, bojovník (*Kšatrija*) z paží, rolník (*Vaišja*) ze stehů a sluha (*Šúdra*) z chodidel. (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 20, s. 531)

Zatímco je to Bůh, jenž stvořil vás i to, co jste udělali.

(Korán, 37:96)

Člověk si musí uvědomit, že nic na tomto světě se neděje bez svolení Boha. Hledat ochranu před zlem nebo se snažit získat dobro z jiného zdroje než od Boha je velká chyba. Z nevědomosti se mnozí lidé snaží vyhýbat neštěstí a naopak získat štěstí pomocí různých kouzel a amuletů, astrologie, věštění z ruky apod. V sůře Záře jitřní posledního zjevení Bůh radí lidem, aby hledali záchranu před zlem u Boha:

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ

Rci: „Utíkám se v ochranu Pána záře jitřní před zlem Jeho stvoření.“

(Korán, 113:1-2)

Alláh, Bůh Všemohoucí, není zlý, je dobrý. Stvořil svět, ve kterém zlo nebo dobro mohou konat bytosti, kterým právě On dal tuto schopnost. Žádné zlo ani dobro však nemůže být na tomto světě konáno bez svolení Boha. Proto je zbytečné obracet se na jiné kromě Boha s žádostí o pomoc nebo ochranu.

مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ

Pohroma žádná nepropukne jinak než s dovolením Božím.

(Korán, 64:11)

Poslední z proroků Božích, Muhammad (NAŽM), toto téma rozvedl: „Vězte, že i kdyby se spojili lidé celého světa, aby vám pomohli, mohli by vám pomoci jen s tím, co vám bylo psáno od Alláha. A podobně, kdyby se spojili lidé celého světa, aby vám uškodili, mohli by vám uškodit jen tím, co bylo psáno od Alláha, že se vám stane.“¹⁶

Milosrdný, Slitovný

Ve stvoření lidstva se také projevují božské atributy odpuštění, milosrdenství a laskavosti. Lidské bytosti byly stvořené dobré a čisté s přirozeným vědomím o dobru a zlu. Všemohoucí stvořil také lidské touhy a dal lidem schopnost tyto touhy ovládat podle božského zákona nebo jim popustit uzdu a slepě je následovat. Bůh stvořil lidstvo s vědomím, že Ho neuposlechnou. Potom lidi počínaje Adamem učil, jak se kát a tím se očistit od svých hříchů. Adam a Eva představují pro lidstvo vzor, který mají všichni následovat. Zapomněli na příkaz daný Bohem a Satan si pohrál s jejich touhami. Po té, co Boha neuposlechli, se k Němu obrátili s pokáním a On jim odpustil. V lidské neposlušnosti a obrácení se k Bohu s pokáním se projevují božské atributy úplného odpuštění a nekonečného milosrdenství. Poslední z proroků (NAŽM) s touto skutečností seznamoval své následovníky: „Když se nedopustíte hříchů a budete žádat Alláha o odpuštění, vezme místo vás jiné lidi, kteří se dopustili hříchu. Žádejte Alláha o odpuštění a On jim odpustí.“¹⁷ Všechny 114 súr („kapitol“) posledního zjevení s výjimkou jedné začíná slovy: „Ve jménu Alláha Milosrdného, Slitovného“. Atributy milosrdenství a odpuštění jsou zdůrazňovány, aby byli lidé povzbuzováni, aby nepropadali zoufalství. Nezáleží na tom, jak velké mohou být lidské hříchy, Bůh může lidem odpustit, pokud se k Němu obrátí a upřímně se kají. Traduje se, že prorok Muhammad (NAŽM) řekl: „Když Alláh stvořil vesmír, zavázal se povinností [zapsanou] v dokumentu, který uchovává u Sebe: Moje milosrdenství převažuje nad Mým hněvem.“¹⁸ Také se traduje, že řekl: „[Alláh stvořil] milosrdenství ze sta částí, z nichž jednu seslal na džiny, lidi a další živé bytosti. Díky této jediné části se navzájem milují, jsou k sobě laskaví a dokonce i zvířata pečují o své potomky s láskou. Alláh si ponechal zbývajících devadesát devět částí pro oddané věřící na Den zmrtvýchvstání.“¹⁹

¹⁶ Tradováno podle Abbáse, sebráno at-Tirmídhím a autorizováno ve sbírce *Sahíh sunan at-Tirmídhí*, sv. 2, s. 308-9, č. 2043.

¹⁷ *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1435-6, č. 6621, tradováno podle Abú Ajjúba al-Ansárfho.

¹⁸ *Ibid.*, sv. 4, s. 1437, č. 6628, tradováno podle Abú Hurajry.

¹⁹ *Ibid.*, sv. 4, s. 1437, č. 6631, tradováno podle Abú Hurajry.

Kdyby Alláh chtěl, mohl stvořit lidi jako anděly, kteří nepáchají hříchy. To ale nechtěl, protože anděly stvořil již předtím. Lidé byli stvořeni chybní, a když si uvědomí své chyby a žádají Boha o odpuštění, projeví se božské atributy milosrdenství a odpuštění.

Nejvyšší spravedlnost

V Soudný den se také projeví Boží atributy nejvyšší spravedlnosti a čestnosti. Vezmeme-li v úvahu nekonečnost Jeho vědění, mohl Bůh stvořit všechny příslušníky lidského rodu, kteří měli žít na Zemi, a hned dát některé z nich do Ráje a ostatní do Pekla. Než Alláh stvořil člověka, věděl, co si lidé v životě zvolí, čím je obdaří a jaké jim dá příležitosti, a jestli zemřou jako věřící či nevěřící. V jistém slova smyslu by se dalo říci, že někteří lidé byli stvořeni pro Ráj a jiní pro Peklo. Āiša, manželka Proroka Muhammada (NAŽM), citovala tento Prorokův výrok: „Cožpak nevíte, že Alláh stvořil Ráj a Peklo a obyvatele pro každé z těchto míst?“²⁰ Kdyby Bůh dal rovnou do Ráje všechny ty, kteří tam mají přijít, nepochybovali by o jeho rozhodnutí. S radostí by přijali věčný život v blaženosti a byli by vděční, že nebyli posláni do Pekla. Ale ti, kteří by přišli rovnou do Pekla, by se ptali na důvod. Cítili by nespravedlnost, protože by nevěděli, co by dělali, kdyby žili na Zemi. Neustále by argumentovali, že kdyby jim byla dána příležitost prožít svůj život na Zemi, věřili by a konali by zbožné skutky. Proto Alláh nechává lidi, aby si prožili svůj život na Zemi a volili tak, jak by volili, aby každý, kdo přijde do Pekla, věděl, že si Peklo zvolil sám. Uvědomí si Boží milosrdenství, které jim bylo poskytnuto během života, a uznají svůj hřích, když odmítli Jeho znamení a vedení. Přijmou Jeho rozhodnutí, protože je spravedlivý a nelze mu nic vytýkat. Přesto však budou prosit o další příležitost, aby mohli konat dobro na tomto světě, jak Bůh praví v Koránu v *súře* nazývané Padnutí na zem:

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِندَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ

Kdybys viděl, jak provinilci klopiče hlavy před Pánem svým volat budou: „Pane náš, viděli jsme a slyšeli jsme; vrať nás na zem a my zbožné skutky konat budeme, neboť nyní jsme o pravdě přesvědčeni.“

(Korán, 32:12)

Kdyby je však Alláh vrátil zpět na tento svět, přičemž by si již nepamatovali, co v Pekle viděli, tak by volili znovu zlo a skončili by v Pekle stejně jako předtím. Alláh o tom hovoří v *súře* Dobytek:

وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

A byť i byli navráceni, opět by se obrátili k tomu, co bylo jim zakázáno - vždyť jsou to vskutku lháři.

(Korán, 6:28)

Boží láska

Boží láska je patrná na tvorech, kteří byli stvořeni, věřící či nevěřící, aby se těšili ze života, i kdyby to mělo být jen na malou chvíli. Je vidět také na stvoření Ráje pro ty, kdo si zvolí poctivost a ne zlo. Alláh říká v posledním zjevení, že miluje ty, kdo jsou dobří (Korán, 5:13), spravedliví (Korán, 5:42), zbožní (Korán, 9:4), trpěliví (Korán, 3:146), kteří Mu důvěřují (Korán, 3:159) a kteří se na Něho často obracejí s pokáním a očistí se (Korán, 2:222). Právě On však lidem v Písmech určil, co je dobré, spravedlivé a zbožné. Kdo tedy následuje proroky, ten je Bohu nejmilejší. V *súře* Rod ĀImránív Alláh radí Proroku Muhammadovi (NAŽM), aby řekl věřícím:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

Milujete-li Boha, pak mne následujte a Bůh vás za to bude milovat a odpustí vám viny vaše.

(Korán, 3:31)

Proroci by měli být následováni nejen v povinných činech, které Bůh nařídil, ale také v jejich zápalu konat činy dobrovolné.

²⁰ Ibid., sv. 4, s. 1400, č. 6435.

Láska Boha se ukazuje také v Jeho milosrdenství a požehnání, kterým obdaří každého, kdo si ho zaslouží, ale i toho, kdo si ho nezasluhuje. Zejména však je to vidět na Jeho ochotě odpouštět hříchy každému, kdo se na Něho obrátí s upřímným pokáním. Když byl stvořen Adam a Eva, bylo jim dáno pokání, aby smazali své hříchy a stali se tak příkladem pro všechny lidi, kteří přijdou na tento svět po nich. Nezáleží na závažnosti lidského hříchu, dveře pokání jsou otevřené až do posledního dne na tomto světě. Anas citoval Alláhova Posla (NAŽM), který řekl: „Všemohoucí Alláh pravil: „Synu Adamův, dokud se na Mne budeš obracet s prosbou, odpustím ti, co jsi udělal, a nebudu na to dbát. Synu Adamův, i kdyby tvé hříchy dosáhly samého nebe, a požádáš-li Mne o odpuštění, odpustím ti. Synu Adamův, přijdeš-li ke Mně s hříchy skoro tak velikými jako je Země a nebudeš-li ke Mně nikoho přidružovat, dám ti stejný díl odpuštění.“²¹

Boží milost

Ti, kdo přijdou do Ráje, do něj nevstoupí pouze díky svým dobrým skutkům. Nakonec je tam dovede Boží milost. Poslední Prorok Alláha (NAŽM) k tomuto řekl: „Vynasnažte se činit dobro a být šťastní. Neboť nikdo nevstoupí do Ráje jen díky svým skutkům.“ Jeho druhové mu odpověděli: „Posle Alláhův, ani ty ne?“ Odpověděl: „Ne, ani já. Ledaže by mě Alláh zahrnul Svým milosrdenstvím a milostí.“²² A pamatujte, že Alláh má nejraději takový skutek, který je konán neustále, i když je jen malý.²³ Boží milost však není nahodilá. Záleží jak na správné víře, tak na počestných skutcích. V *súře* Dobytek Alláh praví:

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

Kdo přijde se skutky dobrými, tomu dostane se desetinásobku jejich, a kdo přijde s činy špatnými, tomu dostane se odměny podobné; a nebude jim ukřivděno.

(Korán, 6:160)

Kdyby byl Bůh přísný v zúčtování lidských skutků, u nikoho by dobré skutky nepřevážily nad špatnými. Bůh však prokazuje svou milost tím, že znásobí hodnotu dobrých skutků, zatímco špatným skutkům zůstává jejich základní hodnota. Opravdoví věřící vstupují do Ráje díky Boží milosti. To neznamená, že skutky nehrají žádnou roli. Skutky jsou to hlavní, ale ne rozhodující. Boží milost je převažuje. Stvoření lidí, chyby, kterých se dopouštějí, a dobro, které konají, jsou všechno okolnosti, za kterých se ukáží Boží atributy milosti a odpuštění, spravedlnosti a milosrdenství. Lidé by se neměli ptát, proč chce Bůh ukazovat Svě atributy právě tímto způsobem. Můžeme jen předpokládat, že je to ten nejlepší způsob, protože Alláh sám sebe charakterizuje jako Nejmodřejšího a Vševedoucího. Lidé mohou pochopit jen to, co jim Alláh odhalí.

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ

... oni neobejmou z vědění Jeho nic leda to, co On chce.

(Korán, 2:255)

Neměli by se tedy s Bohem srovnávat. Pokud řekne lidem, proč se rozhodl něco udělat, není to proto, aby se ptali, proč se rozhodl tak, jak se rozhodl. Takové otázky nemají konce a jsou tedy mimo lidské chápání. Naopak lidé budou v Soudný den dotazováni na své činy a úmysly, ne On. V *súře* Proroci k tomu Alláh říká:

لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ

A On nebude tázán na to, co koná, zatímco oni budou dotazováni.

(Korán, 21:23)

²¹ Sebráno at-Tirmídhím a autorizováno ve sbírce *Sahíh sunan at-Tirmídhí*, sv. 3, s. 175-6, č. 2805.

²² *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1473, č. 6765, tradováno podle Abú Hurajry.

²³ *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1473-4, č. 6770, tradováno podle ^cÁiši.

Traduje se podle Ibn ʿAbbáse, že Prorok Muhammad (NAŽM) toto komentoval slovy: „*Přemýšlejte o tom, co Alláh stvořil, a nepřemýšlejte o Alláhovi.*“²⁴ Přemýšlet o realitě Alláha znamená přemýšlet o nekonečnu. Jestliže zůstává rozum stát při přemýšlení o konečnosti vesmíru, galaxií a hvězd, které v nich jsou, tím spíše bude mysl zmatená, když se bude snažit pochopit to, co nebylo stvořené. Prorok (NAŽM) varoval, že ďábelské síly se budou snažit vnést pochybnosti do srdcí věřících vyvoláváním nezodpověditelných otázek o Bohu. Abú Hurajra vyprávěl, že Alláhův Posel (NAŽM) řekl: „*Ďábel přijde ke každému z vás a zeptá se: ‚Kdo stvořil tohle a tohle?‘ A nakonec se zeptá: ‚Kdo stvořil tvého Pána?‘ Když k tomu dojde, každý by se měl utíkat k Alláhovi [tzn. říci: Prohlašuji, že věřím v Alláha a Jeho Proroky.]*²⁵ a vyhnout se [takovým myšlenkám].“²⁶

²⁴ Sebráno Abú Nuʿajmou v díle *al-Hilja* a autorizováno al-Albáním v díle *Silsilat al-ahádíth as-sahíha*, sv. 4, s. 12, č. 1788. Podobná vyprávění se tradují podle Ibn ʿUmara a byla sebrána at-Tabaráním v díle *al-Awsát* a al-Bajhaqím v díle *Šuʿab al-ímán*.

²⁵ *Sahíh Muslim*, sv. 1, s. 77, č. 242 a 243.

²⁶ *Ibid.*, sv. 1, s. 77, č. 244 a *Sahíh al-Bucháří*, sv. 4, s. 320, č. 496.

Proč Bůh stvořil lidstvo?

Z POHLEDU ČLOVĚKA OTÁZKA: „Proč Bůh stvořil člověka?“ znamená „K jakému účelu byl člověk stvořen?“ V Posledním zjevení je tato otázka zodpovězena zcela jednoznačně. Bůh lidem nejprve říká, že se každý člověk rodí s vrozeným vědomím Boha. V *súře* Rozpoznání Alláh pravil:

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ

A hle, Pán tvůj vzal potomstvo všechno ze synů Adamových, jež vzešlo z ledví jejich, a dal jim svědčit o nich samých a řekl: „Což nejsem Já Pánem vaším?“ I odpověděli: „Ano, dosvědčujeme to!“ A to proto, abyste neřekli v den zmrtvýchvstání, že jsme k tomu byli lhostejní, či abyste neřekli: „Otcové naši věru již před námi k Bohu přidružovali a my jsme jen potomky jejich pozdějšími. Což nás chceš zahubit za to, co dělali ti, kdož nicotného se přidržovali?“

(Korán, 7:172-173)

Prorok (NAŽM) toto vysvětlil tak, že když Alláh stvořil Adama, uzavřel s ním úmluvu na místě nazývaném Na^cmán devátého dne²⁷ dvanáctého měsíce. Pak z Adama stvořil všechny jeho potomky, kteří se narodí, dokud nenastane konec světa, generaci po generaci, a postavil je všechny před Sebe, aby s nimi také uzavřel úmluvu. Hovořil s nimi tvář v tvář, aby dosvědčili, že On je jejich Pán.²⁸ Každý člověk je pak osobně zodpovědný za víru v Boha, která je vryta do duše každého jednotlivce. Na základě této vrozené víry Alláh definoval účel stvoření lidstva v *súře* Běžící:

وما خلقت الجن والإنس إلا ليعبدون

A džiny²⁹ a lidi jsem jediné proto stvořil, aby mne uctívali.

(Korán, 51:56)

Hlavním účelem, ke kterému byli lidé stvořeni, je tedy uctívání Boha. Všemohoucí Bůh však nepotřebuje, aby ho lidé uctívali. Nestvořil lidi z nutnosti. Kdyby Ho neuctíval ani jeden člověk, nezmenšilo by to nijak Jeho slávu, a kdyby ho uctívali všichni lidé, nijak by to Jeho slávu nezvětšilo. Bůh je dokonalý. On jediný existuje, aniž by měl jakékoli potřeby. Všechny stvořené bytosti mají nějaké potřeby. Tím pádem lidstvo potřebuje uctívat Boha.

Význam uctívání

Abychom pochopili, proč lidé potřebují uctívat Boha, musíme nejprve porozumět tomu, co znamená slovo „uctívání“. Anglické slovo „worship“ („uctívání“) má původ ve staroanglickém výrazu „weorthscipe“, což znamená „čest“. Uctívání je tedy v anglickém jazyce definováno jako „konání liturgických činů na počest božstva“.³⁰ Podle tohoto vysvětlení má člověk prokazovat svou vděčnost Bohu tím, že Ho bude oslavovat. V *súře* Vítězná pomoc Posledního zjevení Alláh říká:

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ

Pak oslavuj chválou Pána svého...

(Korán, 110:3)

²⁷ Znáám jako „Den ^cArafa“.

²⁸ Sebráno Ahmadem a autorizováno v díle *Silsilat al-ahádíth as-sahíha*, sv. 4, s. 158, č. 1623.

²⁹ „Džiny“ jsou neviditelné rozumné bytosti stvořené Bohem z ohně. Byla jim od Boha dána svobodná vůle stejně jako lidem. Proto jsou někteří z nich zbožnými věřícími a jiní jsou nehodní nevěřící. Ti nehodní z nich jsou běžně nazýváni démony, zlí duchové, ďáblové atd.

³⁰ *The Living Webster Encyclopedic Dictionary*, s. 1148

Když člověk oslavuje Boha, je v harmonickém sepětí s ostatními tvory, kteří přirozeně oslavují svého Stvořitele. Alláh se tomuto fenoménu věnuje v mnohých *súrách* Koránu. Například v *súře* Noční cesta praví:

تسبح له السماوات السبع والأرض ومن فيهن وإن من شيء إلا يسبح بحمده ولكن لا تفقهون تسبيحهم

A pje slávu Jeho sedm nebes a země i vše, co na nich je. A není věci, jež by chválu³¹ Jeho neslavila, avšak vy nevěřící slavení jejich nechápete.

(Korán, 17:44)

V arabštině, jazyce Posledního zjevení, je však uctívání označováno slovem *‘ibáda*, které má velmi blízko k výrazu *‘abd*, tedy „otrok“. Od otroka se očekává, že bude plnit to, co mu jeho pán přikáže. Uctívání tedy podle Posledního zjevení znamená „poslušně se podřídit vůli Boha“. Toto byla podstata poselství, které všichni proroci seslaní Bohem předávali lidstvu. Toto chápání uctívání bylo důrazně vyjádřeno například prorokem Ježíšem v evangeliu podle Matouše (7:21; Český ekumenický překlad Bible, www.bible.net.cz): „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí **vůli** mého Otce v nebesích.“ Všimněme si, že slovo „vůle“ v této citaci znamená „to, co Bůh chce, aby lidé dělali“ a ne „to, co Bůh lidem dovolí dělat“, protože nic se neděje bez vůle (svolení) Boha. „Vůle Boží“ je obsažena ve zjevených zákonech, kterým proroci učili své následovníky. Poslušnost Božskému zákonu je tedy základem uctívání. V tomto smyslu se také velebení stává uctíváním, když se lidé rozhodnout řídit se příkazy Boha ohledně Jeho velebení.

Potřeba uctívání

Proč lidé potřebují uctívat a oslavovat Boha tím, že se řídí Bohem zjevenými zákony? Protože poslušnost božským zákonům je klíčem k úspěchu v tomto životě i v tom příštím. První lidé, Adam a Eva, byli stvořeni v Ráji a pak vyhnáni, protože se neřídili božským zákonem. Jediný způsob, jak se můžou lidé vrátit do Ráje, je poslušnost zákonu. V evangeliu podle Matouše se vypráví, že podle Ježíše, Mesiáše, byla poslušnost božským zákonům klíčem ke vstupu do Ráje: „A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: ‚Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?‘ On mu řekl: ‚Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej příkázání!‘³² V jiné části evangelia podle Matouše (5:19) se vypráví, že Ježíš trval na přísném dodržování příkázání: „Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších příkázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým.“ Božské zákony jsou vedením pro lidi na všech cestách životem. Říkají jim, co je správné a co špatné, a nabízí lidem kompletní systém vedení pro všechny jejich záležitosti. Jedině Stvořitel ví nejlépe, co je nejlepší pro Jeho tvory a co není dobré. Božské zákony přikazují nebo zakazují různé činy a látky, aby byla chráněna lidská duše, lidské tělo a společnost před újmou. Aby lidé uplatnili svůj potenciál tím, že budou žít počestným životem, potřebují uctívat Boha tím, že budou poslušní příkazům.

Připomínání si Boha

Všechny jednotlivé činy uctívání obsažené v zákonech mají pomoci lidem připomínat si Boha. Je přirozené, že lidé někdy zapomenou i na to nejdůležitější. Jsou často tak zaměstnání materiálními potřebami, že zcela zapomenou na své duchovní potřeby. Pravidelná modlitba má zorganizovat den opravdového věřícího, aby si připomínal Boha. Propojuje duchovní potřeby s materiálními v každodenním životě. Pravidelná denní potřeba jídla, práce a spánku je spojena s denní potřebou obnovovat spojení člověka s Bohem. K pravidelné modlitbě Alláh ve Svém Posledním zjevení v *súře* „Tá há“ říká:

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي

Já vpravdě jsem Bůh a není božstva kromě Mne; uctívej Mne tedy a modlitbu konej, na Mne vzpomínaje!

(Korán, 20:14)

³¹ V Koránu je popsáno, jak je Bůh oslavován hromem (13:13), dnem a nocí (21:20) a horami (38:18).

³² Matouš 19:16-17 (Český ekumenický překlad Bible, www.bible.net.cz)

K pústu říká Alláh v *súře* Kráva toto:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Vy, kteří věříte, předeepsán vám jest půst, tak jako byl již předeepsán těm, kdož před vámi byli - snad budete bohabojní!

(Korán, 2:183)

Věřící jsou nabádáni, aby si připomínali Boha co nejčastěji. Ačkoli božský zákon všeobecně nabádá k umírněnosti ve všech sférách života, materiálních či duchovních, v případě připomínání si Alláha je udělena výjimka. Je prakticky nemožné připomínat si Boha příliš často. Proto Alláh v *súře* Spojenci nabádá věřící, aby si Ho připomínali co nejčastěji:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

Vy, kteří věříte! Vzdývejte hojně Boha.

(Korán, 33:41)

Připomínání si Boha je zdůrazňováno proto, že hřích je obecně páchan tehdy, když je Bůh zapomenut. Síly zla mohou nejlépe působit, když je vědomí Boha ztraceno. Dábelské síly se pak snaží ovládnout lidskou mysl bezvýznamnými myšlenkami a touhami, aby zapomněla na Boha. Jakmile je Bůh zapomenut, lidé se ochotně přidávají na stranu špatností. V Posledním zjevení, Koránu, je tomuto tématu věnována část *súry* Hádky:

اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ

Satan je ovládl a dal jim zapomenout na připomenutí Boží; a oni patří ke straně satanově. Což však strana satanova ztrátu neutrpí?

(Korán, 58:19)

Bůh prostřednictvím Božského zákona zakázal omamné látky a hazard především proto, že kvůli nim lidé zapomínají na Boha. Lidská mysl a tělo snadno získají závislost na drogách a hazardních hrách. Jakmile se lidé stanou závislími, jejich touha být jimi neustále stimulováni je vede ke všem možným formám zkaženosti a násilí páchaného mezi sebou navzájem. V Posledním zjevení v *súře* Prostřeny stůl Bůh říká:

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَن ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنتُمْ مُنْتَهُونَ

Satan chce mezi vámi podnítit pomocí vína a hry majisiru nepřátelství a nenávisť a odvést vás od vzdývání Boha a od modlitby. Přestanete s tím tedy?

(Korán, 5:91)

Lidé tedy potřebují vzdývat Boha pro svou vlastní spásu a růst. Všichni lidé mají chvíle slabosti, kdy se dopouští hříchů. Pokud nemají žádný způsob, jak si připomínat Boha, upadají s každým hříchem hlouběji a hlouběji do zkaženosti. Ale ti, kdo se řídí božskými zákony, si vždy vzpomenou na Boha, což jim dává šanci na pokání a na to, aby se napravili. V Posledním zjevení je tento proces přesně popsán v *súře* Rod Imránův:

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ دَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ

A ty, kteří potom, co spáchali hanebnost či sami sobě ukřivdili, vzpomínají Boha a prosí Jej za odpuštění hříchů svých...

(Korán, 3:135)

Náboženství islámu

Nejúplnějším systémem uctívání, který má dnes lidstvo k dispozici, je systém, který se nachází v náboženství islámu. Samotný název „islám“ znamená „podřízení se vůli Boží“. Ačkoli se o něm běžně hovoří jako o „třetím z monoteistických náboženství“, není to vůbec náboženství nové. Je to náboženství, které bylo přineseno lidem všemi proroky seslanými Bohem. Islám bylo náboženství Adama, Abrahama, Mojžíše i Ježíše. V souvislosti s prorokem Abrahamem Bůh ve Svém Posledním zjevení praví:

ما كان إبراهيم يهودياً ولا نصرانياً ولكن كان حنيفاً مسلماً وما كان من المشركين

Abraham nebyl ani židem, ani křesťanem, avšak byl hanívej odevzdaným do vůle Boží; a nepatřil mezi modloslužebníky.

(Korán, 3:67)

Protože existuje jen jeden Bůh a lidstvo je jeden druh, je náboženství, které Bůh nařídil lidem, jen jedno. Nepředepsal jedno náboženství pro Židy, jiné pro indiány a úplně jiné pro Evropany atd. Lidské duchovní a sociální potřeby jsou totožné a lidský charakter se nezměnil od dob, kdy byl stvořen první muž a žena. Jediné náboženství, které je přijatelné pro Boha, je tedy islám, jak je jasně řečeno v *súře* Rod ʿImránív v Posledním zjevení:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám.

(Korán, 3:19)

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

Kdo touží po jiném náboženství než po islámu, nebude to od něho přijato a v životě budoucím bude mezi těmi, kdož ztrátu utrpí.

(Korán, 3:85)

Každý čin je uctívání

V islámu se může každý lidský čin přeměnit v uctívání. Bůh vlastně přikazuje věřícím, aby věnovali celý svůj život Jemu. V *súře* Dobytek Alláh říká:

فَلْإِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Rci: „Věřu modlitba má, obřady mé, život můj i smrt má náleží Bohu, Pánu lidstva veškerého...“

(Korán, 6:162)

Aby však byla tato oddanost Alláhem přijata, musí být splněny dvě základní podmínky:

1) ČIN MUSÍ BÝT VYKONÁN UPŘÍMNĚ pro potěšení Boha a ne pro uznání a chválu lidí. Věřící musí být bohabojný, aby nedělal něco, co Alláh nebo poslední Posel (NAŽM) zakázal.

Aby bylo možné přeměnit všední činy na uctívání, Alláh přikázal poslednímu Prorokovi (NAŽM), aby doporučil krátké modlitby, které se mají pronášet i před tím nejjednodušším činem. Nejkratší modlitba, která může být použita v jakékoli situaci je: „*bismilláh*“ (ve jménu Alláha). Jsou však mnohé další modlitby, které jsou doporučovány pro různé konkrétní situace. Například kdykoli si člověk oblékne nějakou novou věc, doporučoval Prorok (NAŽM) svým následovníkům, aby řekli:

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ كَسَوْتَنِيهِ أَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِهِ وَخَيْرَ مَا صَنَعَ لَهُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهِ وَشَرِّ مَا صَنَعَ لَهُ

(„Allahumma lakalhamd anta kasautanihi, as'aluka min hajrihi wa hajri má suni'a lahu wa a'úzu bika min šarrihi wa šarri má suni'a lahu.“)

„Ó Alláhu, Tobě patří chvála, protože jsi to Ty, kdo mi oděš tento šat. Prosím tě, dej, aby mi dobře sloužil, aby sloužil k tomu dobrému, pro co byl vyroben, a ochraň mě před jeho zlem a před zlem, pro které byl vyroben.“³³

2) ČIN MUSÍ BÝT VYKONÁN podle Prorokovy tradice, arabsky „*sunna*“. Všichni proroci doporučovali svým následovníkům, aby se chovali podle nich, protože oni byli vedeni Bohem. Učili Bohem zjeveným pravdám a jen ti, kdo je následují a přijmou tyto pravdy, získají věčný život v Ráji. V tomto směru se podle Janova evangelia (14:6) vyjádřil i prorok Ježíš (mír s ním a požehnání Boží): „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ Podobně °Abdulláh ibn Mas'úd vyprávěl, že Prorok Muhammad (NAŽM) jim jednou nakreslil čáru do písku a řekl: „*Toto je Alláhova cesta.*“ Pak z ní nakreslil několik čar vpravo a několik vlevo a řekl: „*Toto jsou cesty špatného vedení. Na každé z nich čeká ďábel, který láká lidi, aby ji následovali.*“ Pak přednesl verš z Koránu: „*A toto je vskutku cesta Má, jež vede přímo. Kráčejte po ní a nenásledujte cesty jiné, jež by vás vzdálily od cesty Jeho. A toto je to, co On vám přikazuje - snad budete bohobojní!*“^{34 35} Jediný přijatelný způsob uctívání Boha je chovat se podle proroků. Vzhledem k tomu by bylo zavádění novot v náboženských záležitostech Bohem považováno za jedno z nejhorších zel. Traduje se, že Prorok Muhammad (NAŽM) řekl: „*Nejhorší ze všeho je zavádění novot v náboženství. Protože každá náboženská novota je prokletá, zavádějící novota vedoucí do Pekla.*“³⁶

Zavádění novot v náboženství je zakázané a pro Boha nepřijatelné. Podle Prorokovy (NAŽM) manželky °Á'íši se vypráví, že Prorok (NAŽM) řekl: „*Od toho, kdo zavádí nějakou novotu do těchto našich záležitostí, která k nim nepatří, nebude tato novota přijata.*“³⁷

Právě kvůli novotám byla poselství dřívějších proroků překroucena a objevila se mnohá falešná náboženství. Obecným pravidlem, kterým je třeba se řídit, aby se předešlo zavádění novot v náboženství, je zákaz všech forem uctívání s výjimkou těch, které byly výslovně předešly Bohem a předány lidem pravými posly Božími.

Ti nejlepší z tvorstva

Ti, kteří věří v Jediného Boha, bez přidružování či potomstva, a konají zbožné činy (dle výše uvedených zásad), jsou na vrcholu tvorstva. To znamená, že ačkoli nejsou lidé tím nejlepším, co Alláh stvořil, mají možnost stát se nejlepšími. V *súře* Jasně znamená k tomu Alláh říká:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَوْلَىٰ بِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ

Avšak ti, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, to jsou ti nejlepší ze všech stvoření.

(Korán, 98:6)

Nejzávažnější hřích

Nejzávažnějším hříchem, který může člověk spáchat, je popírat účel svého stvoření. °Abdulláh vyprávěl, že se zeptal Alláhova Posla (NAŽM), který hřích je tím nejzávažnějším v očích Alláha, a dostal od něj tuto odpověď: „*Přidružovat k Alláhovi, ačkoli tě stvořil.*“³⁸ Uctívání dalších osob/věcí, v arabštině nazývané „*širk*“, je jediným neodpuštělným hříchem. Jestliže člověk zemře, aniž by se kál ze svých hříchů, může mu Alláh odpustit všechny hříchy kromě *širku* (přidružování). K tomuto Alláh říká v *súře* Ženy:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ

³³ *Sunan Abú Dáwúd*, sv. 3, s. 1125, č. 4009, autorizováno ve sbírce *Sahíh sunan Abí Dáwúd*, sv. 2, s. 760, č. 3393.

³⁴ Korán, *súra* Dobytek (6:153)

³⁵ Sebráno Ahmadem, an-Nasá'ím a ad-Dárimím, autorizováno Ahmadem Šákirem v díle *al-Musnad*, sv. 6, s. 89-90, č. 4142.

³⁶ *Sahíh Muslim*, sv. 2, s. 410, č. 1885

³⁷ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 3, s. 535-536, č. 861, a *Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 931, č. 4266

³⁸ *Sahíh Muslim*, sv. 1, s. 50-51, č. 156

Bůh věru neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí, komu chce...

(Korán, 4:48)

Přidružování k Bohu s sebou automaticky nese dávání atributů Stvořitele Jeho stvořením. Každá sekta nebo náboženství to určitým způsobem dělá. Malá, ale velmi hlasitá skupina lidí vždy v průběhu historie v podstatě popírala existenci Boha.³⁹ Aby ospravedlnili zavrnutí Stvořitele, museli přijít s nelogickým tvrzením, že tento svět nemá žádný počátek. Jejich tvrzení je nelogické, protože všechny pozorovatelné části světa mají počátek v čase, je tedy zcela pochopitelné, když očekáváme, že souhrn všech částí má také počátek. Je také zcela logické předpokládat, že to, co dalo vzniknout tomuto světu, ať to bylo cokoli, nemohlo být součástí tohoto světa, ani nemohlo mít stejný počátek jako tento svět. Ateistické tvrzení, že svět nemá počátek, znamená, že hmota tvořící vesmír je věčná. Tímto tvrzením se dopouští *širku*, neboť Boží atribut bytí bez počátku je dán Jeho tvorstvem. Počet opravdových ateistů byl historicky vždy poměrně malý, protože navzdory svým tvrzením instinktivně vědí, že Bůh existuje. Navzdory desetiletím komunistické indoktrinace většina Rusů a Číňanů dál věřila v Boha. Všemocný Stvořitel upozornil na tento jev v *súře* Mravenci, kde praví:

وَجَدُّوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا

A odmítli je, přestože duše jejich přesvědčeny byly o pravdivosti jejich, z nespravedlnosti a pýchy.

(Korán, 27:14)

Podle ateistů a materialistů nemá život jiný smysl než splnění jejich tužeb. Jejich touhy se tedy také stávají bohem, kterého poslouchají a kterému se podřizují místo Jedinému Pravému Bohu. V *súře* Spásné zjevení Alláh pravil:

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ

Myslíš, že tomu, kdo si vzal jako své božstvo vášeň svou, jsi dozorcem...

(Korán, 25:43)

Křesťané dali Proroku Ježíšovi atributy Stvořitele, když ho nejprve učinili věčným spolu s Bohem,⁴⁰ pak z něj učinili osobnost pocházející z Boha a nazvali ho „Synem Božím“. Hinduisté na druhé straně věří, že Bůh se stal člověkem v průběhu mnohých let inkarnacemi nazývanými *avatary* a pak rozdělili Boží atributy mezi tři bohy: *Brahmu* - stvořitele, *Višnu* - ochránce a *Šivu* - ničitele.

Láska k Bohu

Širku se lidé také dopouští, když milují, důvěřují nebo se obávají toho, co bylo stvořené, více než Alláha. V *súře* Kráva Posledního zjevení Bůh praví:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

Jsou mezi nimi někteří, kdož berou si vedle Boha jiné, jemu na úroveň postavené, a které milují, jako milují Boha.

(Korán, 2:165)

³⁹ Buddhistické učení hínajány (400 - 250 př. n. l.), rané a přísnější ze dvou interpretací buddhismu, které vzniklo po smrti Guatama Buddha, jasně říká, že žádný Bůh neexistuje. Džinismus (neboli džainismus), systematizovaný Vardhamánem, také tvrdí, že neexistuje žádný Bůh, ale osvobozené duše, které podle tohoto učení získávají nesmrtnost a vševědouce. V 19. a 20. století řada evropských filozofů propagovala filozofii později proslulou jako „filozofie smrti Boha“. Německý filozof Philipp Mainlander (1841-1876), Prus Friedrich Nietzsche (1844-1900), Francouz Jean Paul Sartre (1905-1980) - ti všichni tvrdili, že Bůh neexistuje. (*Dictionary of Philosophy and Religion*, s. 72, 262-263, 327 a 508-509)

⁴⁰ Jan 1:1 a 14: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. ¹⁴A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Český ekumenický překlad Bible, www.bible.net.cz)

Když jsou tyto a jim podobné emoce zaměřené více na to, co bylo stvořené, lidé přestanou poslouchat Boha, aby se zavděčili jiným lidem. Jedině Alláh si však zaslouží naprostou emocionální oddanost lidí, protože právě On by měl být milován a měl by vyvolávat větší respekt než cokoli jiného, co bylo stvořeno. Anas ibn Málík vyprávěl, že Prorok (NAŽM) řekl: „Komu jsou vlastní tyto tři charakteristiky, ten okusil sladkost víry: **ten, kdo miluje Alláha a Jeho Posla nade vše; ten, kdo miluje jinou lidskou bytost právě kvůli Alláhovi; a ten, kdo nenávidí návrat k bezvěrectví po té, co ho Alláh zachránil, neboť nechce být uvržen do Ohně pekelného.**“⁴¹

Všechny důvody, proč mají lidé rádi jiné lidi nebo jiná stvoření, jsou důvody pro to milovat Boha více než to, co stvořil. Lidé milují život a úspěch a nemají rádi smrt a neúspěch. Protože Alláh je základním zdrojem života a úspěchu, zasluhuje si plnou lásku a oddanost lidstva. Lidé mají také rádi ty, z nichž mají nějaký prospěch a kdo jim pomáhají, když to potřebují. Jelikož veškerý prospěch (Korán, 7:188) a pomoc (Korán, 3:126) pochází od Boha, měl by být milován nade vše ostatní.

وَأِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا

A kdybyste chtěli spočítat projevy laskavosti Boží, nikdy je nespočítáte.

(Korán, 14:34)

Největší láska, kterou by lidé měli cítit vůči Bohu, však nesmí být zredukována na obyčejného jmenovatele jejich emocionální lásky ke všemu stvořenému. Tak jako láska, kterou lidé cítí ke zvířatům, by neměla být stejná jako láska, kterou cítí k druhým lidem,⁴² tak i láska k Alláhovi by měla přesáhnout lásku člověka k člověku. Láska, kterou lidé projevují Bohu, by se měla projevovat hlavně v poslušnosti vůči zákonům Božím, jak se uvádí v *súře* Rod ^oImránův: *Rci: „Milujete-li Boha, pak mne [Proroka] následujte a Bůh vás za to bude milovat...“*⁴³ Toto není žádné abstraktní pojetí, protože láska člověka k člověku v sobě také zahrnuje poslušnost. Jestliže milovaná osoba o něco požádá, člověk se bude snažit to vykonat do té míry, do jaké danou osobu miluje.

Láska k Bohu by také měla být vyjádřena láskou k těm, které Bůh miluje. Je nemyslitelné, aby člověk, který miluje Alláha, neměl rád ty, které miluje Alláh, a měl rád ty, kteří jsou v Alláhově nemilosti. Traduje se podle Abú Umámy, že Prorok (NAŽM) řekl: „Ten, kdo miluje kvůli Alláhovi a nenávidí kvůli Alláhovi, rozdává kvůli Alláhovi a odepírá dávání kvůli Alláhovi, prohloubil svou víru.“⁴⁴ Tím pádem ti, jejichž víra je čistá, budou milovat všechny, kdo milují Boha. V *súře* Marie Alláh ukazuje, že vkládá lásku do srdcí věřících k těm, kdo jsou počestní.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا

Těm, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, těm věru Milosrdný lásku Svou poskytne.

(Korán, 19:96)

Abú Hurajra také vyprávěl, že Alláhův Posel (NAŽM) k tomuto tématu řekl: „Miluje-li Alláh nějakého služebníka, řekne andělu Gabrielovi, že miluje toho a toho, a řekne mu, aby ho miloval, takže Gabriel ho miluje. Pak Gabriel zvolá k obyvatelům nebes: ‚Alláh miluje toho a toho, tak ho milujte.‘ A tak ho obyvatelé nebes milují. Pak je mu dána láska lidí na Zemi.“⁴⁵

Modlitby

Modlitby by se měly obracet pouze k Bohu, protože jedině On je může vyslyšet. Dostanou se k Němu, pokud jsou myšleny upřímně:

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ

⁴¹ *Sahíh Muslim*, sv. 1, s. 30, č. 67

⁴² Největším zločinem 20. století jsou obrovské částky, které jsou v současné době vynakládány na ochranu ohrožených druhů zvířat, zatímco lidé hladoví a umírají na různé nemoci.

⁴³ Korán, 3:31

⁴⁴ Sebráno Ahmadem, at-Tirmídhím a Abú Dáwúdem (*Sunan Abí Dáwúd*, sv. 3, s. 1312, č. 3664, a autorizováno v *Sahíh Sunan Abí Dáwúd*, sv. 3, s. 886, č. 3915)

⁴⁵ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 4, s. 291, č. 431, a *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1385, č. 6373

Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když mne poprosí.

(Korán, 2:186)

Prorok (NAŽM) to zdůrazňoval: „*Prosíte-li při modlitbě, prostě jen Alláha, a hledáte-li pomoc, hledejte ji jen u Alláha.*“⁴⁶ Modlitba k lidským bytostem nebo prostřednictvím lidí, žijících či nežijících, je jednou z forem širku. Ten, ke kterému jsou modlitby obráceny, se stává objektem uctívání. An-Nu^cmán ibn Bašír vyprávěl, že Prorok (NAŽM) řekl: „*Prosebná modlitba je uctíváním.*“⁴⁷

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ

Věru ti, které vzýváte vedle Boha, jsou služebníky stejnými jako vy.

(Korán, 7:194)

Praxe katolických křesťanů, kdy se modlí ke svatým, je tím pádem širk. Když se něco ztratí, modlí se ke sv. Antonínovi Velikému z Théb, aby pomohl to najít.⁴⁸ Sv. Juda Tadeáš je svatým patronem nemožného a lidé ho prosí v modlitbách o přímluvu ve vyléčení neléčitelných nemocí, nepravděpodobných sňatků a podobných případech.⁴⁹ Bylo to stejné i v případě, když se někdo vydával na cestu. Tehdy se sv. Kryštof, svatý patron cestovatelů, stal objektem modliteb prosících o ochranu. V roce 1969 byl však sv. Kryštof bez jakýchkoli obřadností papežským dekretem vyškrtnut ze seznamu svatých po té, co se potvrdilo, že jde o fiktivní osobu.⁵⁰ Modlitby k Marii, Ježíšově matce, a k andělům jako o svátek sv. Michaela⁵¹ jsou také širk. Dokonce i křesťané, kteří se vyhýbají uctívání svatých, se dopouští širku, když obrací své modlitby na Proroka Ježíše, jeho prostřednictvím nebo jeho jménem. Také muslimové, kteří se modlí k Proroku Muhammadovi (NAŽM) se dopouští širku. Proto Bůh přikázal Prorokovi (NAŽM), aby o tom řekl svým následovníkům, jak praví v *súře Rozpoznání*:

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ

Rci [ó, Muhammade]: „Nemohu si sám ani prospět, ani uškodit, leda bude-li Bůh chtít. Kdybych znal nepoznatelné, mohl bych věru rozmnožit dobro své a nedotklo by se mne zlo žádné...“

(Korán, 7:188)

Abú Hurajra vyprávěl, že když byl zjeven Prorokovi verš: „*a varuj nejbližší své z příbuzných*“⁵², řekl svým příbuzným toto: „*Ó lidu kmene Kurajšovců, zajistěte si vykoupení u Alláha [konáním dobrých skutků], protože já vám nejsem u Alláha nic platný... Ó Fátimo, dcero Muhammada, požádej mne, o co chceš [v tomto životě], ale nemám nic, čím bych ti mohl pomoci u Alláha.*“⁵³

⁴⁶ Tradováno Ibn^c Abbásem, sebráno at-Tirmídhím a autorizováno v *Sahíh sunan at-Tirmídhí*, sv. 2, s. 308-309, č. 2043. Viz *an-Nawawí*, dílo *Čtyřicet hadíthů*, s. 68, č. 19, a *Miškát al-masábíh*, sv. 2, s. 1099

⁴⁷ *Sunan Abí Dáwúd*, sv. 1, s. 387, č. 1474, autorizováno v *Sahíh sunan Abí Dáwúd*, sv. 1, s. 277, č. 1312

⁴⁸ *The World Book Encyclopedia*, sv. 1, s. 509 (St. Anthony of Thebes)

⁴⁹ *Ibid.*, sv. 11, s. 146 (St. Jude Thaddaeus)

⁵⁰ *Ibid.*, sv. 3, s. 417 (St. Christopher)

⁵¹ Křesťanský svátek sv. archanděla Michaela slavený v západních církvích 29. září a ve východní (ortodoxní) církvi 8. listopadu. V římsko-katolické církvi jde o svátek svatých archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela. V anglikánské církvi je správný název „svátek sv. Michaela a všech andělů“ (the Feast of St. Michael and All Angels) (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 8, s. 95).

⁵² *súra Básníci* (Korán, 26:214)

⁵³ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 4, s. 478-479, č. 727 a 728, a *Sahíh Muslim*, sv. 1, s. 136, č. 402

Proč Bůh stvořil člověka na Zemi?

OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE SMYSLU stvoření člověka může být vztažena na celý svět, ve kterém člověk žije. Otázka by tedy zněla: „Proč člověk stvořil člověka na tomto světě?“ Znovu můžeme jednoduše najít odpověď na tuto otázku v Posledním zjevení v *súře* Království a v *súře* Jeskyně:

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَفُورُ

Jenž stvořil smrt i život, aby vyzkoušel, kdo z vás bude v skutcích nejlepší - a On mocný je i odpouštějící.

(Korán, 67:2)

إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا

To, co na Zemi jest, učinili jsme⁵⁴ okrasou její, abychom vyzkoušeli, kdo z nich v konání svém je nejlepší.

(Korán, 18:7)

Smyslem stvoření člověka na tomto světě je tedy vyzkoušet jeho chování.⁵⁵ Tento svět, ve kterém je život a smrt, bohatství a chudoba, nemoc a zdraví, byl stvořen, aby se oddělili počestné duše od špatných. Lidské chování na tomto světě je měřítkem víry.

Měli bychom však poznamenat, že zkoušky chování nemají pro Boha vypovídací hodnotu o lidstvu, protože On o nich věděl vše, co se o nich dalo vědět, ještě před tím, než je stvořil. Tyto zkoušky mají v Soudný den potvrdit, že ti, kdo jdou do Pekla, si to zaslouží, a ti, kdo jdou do Ráje, se tam dostali jen díky Božím milosrdenství. Co se týče lidí v tomto životě, slouží tato zkouška chování ke dvěma základním účelům: jedním je duchovní růst člověka a druhým je trest nebo odměna.

Duchovní růst

Zkoušky na tomto světě slouží především k duchovnímu růstu lidí. Stejně jako vysoký žár odděluje čisté zlato od surové rudy, ve které je v přírodě vázáno, očišťují zkoušky morální charakter věřících. Nutí věřící upřednostňovat vyšší duchovní kvality před svými nižšími tužbami. I když ne každá zkouška dopadne dobře, dokonce i při neúspěchu věřící roste tím, že dostává duchovní lekci, která mu má pomoci při dalších zkouškách.

Štědrost a uspokojení

Například ve všech lidských společnostech patří štědrost a uspokojení k těm nejušlechtlejším vlastnostem. Žádný z těchto rysů se však nemůže rozvinout, pokud budou všichni stejně bohatí. Štědrosti je možné dosáhnout jedině tehdy, když lidská duše - která ví, že je dobré rozdělit se s potřebnými - bojuje se svou touhou hromadit svůj majetek. Na druhé straně k uspokojení dochází tehdy, když duše přemůže závist a chamtivost. Stvořitel moudře připravuje půdu pro tento duchovní zápas tím, že nerovnoměrně rozděluje bohatství na tomto světě. V *súře* Včely Posledního zjevení Alláh říká:

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ

Bůh dal jedněm z vás přednost před druhými v podílu na živobytí.

(Korán, 16:71)

Chamtivost a lakota jsou zkažené formy přirozené lidské touhy vlastnit. Věřící prostřednictvím zjevení vědí, že bohatství je svěřený majetek, který byl lidem dán Bohem. Majetky jsou na světě, ještě než se lidé narodí, a zůstávají na něm i po jejich smrti. Pokud je bohatství užíváno v souladu s Božskými příkázáními, je k užítku těm, kdo ho mají na obou světech. Je-li však užíváno sobecky, stává se

⁵⁴ „My“ v arabském originálu je majestátní „my“ vztahující se k Bohu.

⁵⁵ Viz také *súra* Húd (Korán, 11:7).

prokletím v tomto životě a přináší trest v životě příštím. V *súře* Kořist Posledního zjevení Bůh varuje věřící, aby se měli na pozoru před nebezpečím, které představuje bohatství a děti:

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ

Vězte, že majetky vaše i děti vaše jsou jen pokušením.

(Korán, 8:28)

Bůh dále varuje věřící v *súře* Pokrytci, aby nedovolili, aby je jejich touha po bohatství a dětech neodvedla od poslušnosti k Němu, protože toto je právě zkouška vlastnictví majetku:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

Vy, kteří věříte! Necht' vás majetky vaše a děti vaše neodlákají od vzpomínání Boha.

(Korán, 63:9)

وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيُبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ

...a jenž povýšil jedny z vás nad druhé v hodnostech, aby vás zkoušel tím, čím vás obdařil.

(Korán, 6:165)

Touha po hromadění bohatství nemůže být uspokojena v tomto životě. Čím více lidé mají, tím více chtějí. Prorok (NAŽM) řekl: „*Kdyby měl člověk údolí plné zlata, chtěl by další, protože nic jiného nezaplní jeho ústa než prach [z jeho hrobu]. Alláh odpouští tomu, kdo se upřímně kaje.*“⁵⁶ Tato negativní tužba může být překonána jedině dobročinným rozdááním vlastního bohatství. Proto Alláh přikázal prorokům, aby shromažďovali dobrovolné dary od těch svých následovníků, kteří jsou bohatší, a rozdávali je mezi chudé.

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا

Ber ze jmění jejich almužnu, kterou je očišťuješ a ospravedlňuješ!

(Korán, 9:103)

Dobročinnost byla v islámu institucionalizována od samého počátku pod arabským termínem *zakát*⁵⁷ (povinná dobročinnost). Každý věřící, který má nějaký majetek navíc, je povinen z něj každoročně darovat stanovenou část potřebným, což je součástí uctívání. Zadržování *zakátu* je považováno za vážný hřích. Dávání tohoto dobrovolného daru pomáhá věřícím, aby si uvědomili, že jejich bohatství není jen jejich a nemohou s ním nakládat, jak se jim zlíbí. Učí je, že jsou jen dočasnými správci tohoto bohatství, kteří z něj musí odevzdávat určitou část potřebným. Proto Bůh charakterizuje právě věřící jako ty, kdo respektují právo potřebných na část z jejich majetku.

وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ

A ze svých majetků vždy patřičně žebrákům a nemajetným [bohabojní] dávali.

(Korán, 51:19)

Dobročinné dary však musí být dávány upřímně jen pro potěšení Boha a ne aby se člověk předvedl před ostatními nebo někoho ovládl. Odměna za dobročinnost se zcela ztrácí, jestliže je konána kvůli pozemským ziskům. V *súře* Kráva k tomuto tématu Alláh praví:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَدَى

Vy, kteří věříte, nezmařte almužny své výčitkami a špatností...

⁵⁶ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 8, s. 297-298, č. 447

⁵⁷ Doslova *zakát* znamená „očištění“ a „růst“.

(Korán, 2:264)

Prahnutí po bohatství je dále umocněno závistí. Proto nám Bůh také říká, abychom netoužili po tom, co dal jiným. Věnuje tomu například verš v *súře* Ženy:

وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ

Nechovejte touhu po tom, čím Bůh vyznamenal některé z vás před jinými!

(Korán, 4:32)

Prorok (NAŽM) znovu zopakoval tuto radu od Boha těmito slovy: „*Podívejte se na ty méně šťastné z vás a nedívejte se na ty, kdo jsou nad vámi. Je to pro vás lepší, abyste nepopřeli to, čím vám Alláh požehnal.*“⁵⁸ Když lidé soustředí svou pozornost na ty, kdo mají více než oni sami, začíná se objevovat závist. Obvykle mají pocit a také říkají, že k nim byl Bůh nespravedlivý. Nakonec se mohou dopustit mnoha hříchů, aby naplnili svou touhu po tom, co mají jiní lidé. Místo toho jim islám radí, aby mysleli na ty, kdo jsou méně šťastní než oni sami. Ať je situace sebevážnější, jsou na světě vždy jiní, kteří jsou na tom mnohem hůř. Když myslíme na ty méně šťastné z nás, tak si připomeneme množství darů, kterými nás Bůh obdařil. Tímto duchovním bojem se závistí se rozvíjí vyšší kvalita uspokojení. Navíc podle učení proroků materiální vlastnictví nepředstavuje skutečné bohatství na tomto světě. Abú Hurajra citoval posledního Posla (NAŽM), který řekl: „*Bohatství se [neměří] množstvím majetku, ale mírou uspokojení.*“⁵⁹

Být spokojený neznamená, že by měl být člověk spokojen s jakoukoli situací, do jaké se dostane, a nesnažit se svou situaci zlepšit. Znamená to, že když se člověk usilovně snaží dosáhnout dobré životní úrovně, měl by s čistým svědomím přijmout to, co mu Alláh předurčil. Jedině tím, že člověk po vyvinutí snahy ponechá své záležitosti v rukou Božích, přestane jeho duše toužit po požitcích tohoto světa. K tomu Bůh říká v *súře* Hrom:

أَلَا يَذْكُرُ اللَّهُ تَطْمِئِنُّ الْقُلُوبُ

Jak jinak než vzpomínkou na Boha se mohou srdce uklidnit?

(Korán, 13:28)

Pohromy

Zkoušky v tomto životě také přicházejí v podobě „neštěstí“ a pohrom, které přispívají k duchovnímu růstu pravých věřících a očišťují je od hříchu. Naopak připomínají tyto životní zkoušky chybným věřícím, aby se vrátili na správnou cestu a trestají nevěřící již v tomto životě.

Trpělivost

Pohromy jsou základem, na kterém se rozvíjí vyšší duchovní kvalita trpělivosti. Nepřekvapí nás tedy, že bohabojní lidé procházejí ve svém životě různými tragédiemi a těžkostmi. Sa^cd vyprávěl, že se zeptal Proroka (NAŽM) na to, kdo z lidí prošel nejvíce zkouškami, a dostal od něho tuto odpověď: „*Proroci, pak ti, kteří se jim nejvíce blíží, a pak ti, kteří se jim nejvíce blíží. Člověk prochází zkouškami podle míry své víry. Je-li jeho víra pevná, jeho zkoušky jsou těžší, je-li v jeho víře slabina, bude zkoušen podle toho.*“⁶⁰

Opravdová trpělivost je výsledkem naprosté důvěry v Boha v okamžiku nějaké pohromy. Důvěra ve svého Pána je důležitým aspektem uctívání a přirozeným důsledkem pravé víry. Jelikož víra v Alláha znamená to, že přijmeme fakt, že nic na celém světě se neděje bez Jeho svolení, pak si naprostou důvěru lidí zaslouží jedině Alláh. Jedině Boží slib není totiž nikdy porušen. Ať je člověk jakkoli zbožný, může chybovat. Lidé budou vždy působit druhým lidem zklamání, protože přirozeně chybní. Alláh takto cituje proroka Jakuba v *súře* Josef:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ

⁵⁸ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 8, s. 328, č. 497, a *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1530, č. 7070

⁵⁹ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 8, s. 304, č. 453

⁶⁰ Sebráno at-Tirmídhím a Ibn Mádžou a autorizováno v *Sahíh sunan at-Tirmídhí*, sv. 2, s. 286, č. 1956

Na Něj se spoléhám a necht' na Něj se spoléhají všichni, kdož se spoléhají.

(Korán, 12:67)

Alláh dále ujišťuje lidstvo, že pokud mu budou plně důvěřovat, bude jim stačit v těch nejtěžších chvílích:

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

A tomu, kdo spoléhá se na Boha, tomu On postačí.

(Korán, 65:3)

Důvěra v Alláha je ztělesněna v pevné víře, že Alláh jediný ví, co je pro lidi nejlepší. Tato pevná víra znamená, že to, co lidé pro sebe považují za dobré, pro ně nemusí být v dlouhodobé perspektivě dobré. Jak praví Alláh v *súře Kráva*:

وعسى أن تكرهوا شيئاً وهو خير لكم وعسى أن تحبوا شيئاً وهو شر لكم والله يعلم وأنتم لا تعلمون

Je však možné, že je vám nepříjemné něco, co je pro vás dobré, a je možné, že milujete něco, co je pro vás špatné; jedině Bůh to zná, zatímco vy to neznáte.

(Korán, 2:216)

Zkoušky, kterými Alláh zkouší lidi, jsou šité na míru podle jejich individuálních potřeb a situací. Bůh připravuje zkoušky pro každého člověka podle jeho schopností, aby odkryl to nejlepší, co v něm je. Bylo by nespravedlivé, aby byli lidé zkoušeni nad své možnosti a pak trestáni za neúspěch. V mnoha verších Posledního zjevení Bůh zdůrazňuje, že není k nikomu nespravedlivý. Například v *súře Jeskyně*:

وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا

... a neošidí Pán tvůj z nich jediného.

(Korán, 18:49)

Jestliže je Alláh skutečně spravedlivý, znamená to, že zkoušky, kterými lidé ve svém životě prochází, nepřesahují jejich možnosti a můžou se s nimi vypořádat. Aby o tom lidstvo znovu ujistil, opakovaně se o tom Alláh zmiňuje v Koránu. Takovéto ujištění můžeme najít v *súře Kráva*:

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا

Bůh ukládá duši jen to, co je pro ni možné.

(Korán, 2:286)

Všemohoucí také slibuje, že obtížné situace, kterým člověk v životě čelí, nebudou nepřetržitě. Kdyby byly zkoušky nepřetržitě, určitě by byly nesnesitelné. Proto po každé zkoušce následuje úleva, jak Alláh důrazně dvakrát opakuje v *súře Otevření*:

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا * إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

Vždyť se strastmi i úleva přichází, věru že se strastmi i úleva přichází!

(Korán, 94:5-6)

Beznaděj

Z tohoto důvodu je sebevražda v islámu výslovně zakázána. Alláh říká v *súře Ženy*:

وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

A nepřivozujte si smrt! A věru Bůh je vůči vám slitovný.

(Korán, 4:29)

Lidé, kteří páchají sebevraždy, v zásadě tvrdí, že jim Bůh uložil příliš těžké břímě. Neprávem obviňují Stvořitele, že s nimi jedná nespravedlivě, a proto se dostanou na scestí a ztratí víru. Kvůli odmítnutí víry je ovládnou špatné myšlenky o Bohu a upadnou do naprostého zoufalství. „Život“, jak často říkají, „je tak nespravedlivý, že nemá smysl dál žít.“

إِنَّهُ لَا يَيْئَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

... vždyť jen lidé nevěřící ztrácejí naději v laskavost Boží!

(Korán, 12:87)

Proto Bůh řekl lidem, že ti, kdo o Něm smýšlejí špatně, budou potrestáni věčným utrpením v Pekle. V *súře Úspěch* Alláh praví:

وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

A aby potrestal pokrytecké muže i ženy a modloslužebníky a modloslužebnice, kteří mají o Bohu špatné mínění. Proti nim ať obrátí se osud špatný, nechť Bůh se na ně rozhněvá a prokleje je a peklo pro ně připraví.

(Korán, 48:6)

Naděje

Na druhé straně sliby spravedlnosti a milosrdenství dané Bohem dodávají věřícím důvěru potřebnou k tomu, aby trpělivě čelili těžkostem tohoto života. Naděje v milosrdenství Boží je tedy podstatnou částí víry. Ti, kteří věří v Alláha, a trpělivě se snaží dělat to, co je správné, mají právo doufat v Jeho milosrdenství, protože Alláh slíbil pomoc a podporu těm, kdo jsou trpěliví:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

Vy, kteří věříte, hledejte pomoc v trpělivosti a v modlitbě, vždyť Bůh je věru s trpělivými.

(Korán, 2:153)

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Avšak ti, kdož uvěřili, vystěhovali se a na cestě Boží bojují, ti mohou doufat v milost Boží - a Bůh věru je odpouštějící, slitovný.

(Korán, 2:218)

Ráj je samozřejmě odměna za trpělivost založenou na upřímné víře v Boha. Bůh o této odměně říká věřícím:

وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Avšak oznam zvěst radostnou trpělivým, kteří, když postihne je neštěstí, hovoří: „My Bohu patříme a my k Němu se navrátíme!“

(Korán, 2:155-156)

Trpělivost je také založena na víře, že cokoli se lidem stane, je v podstatě následkem jejich vlastních špatných činů.⁶¹ Bůh připomíná lidem tuto skutečnost v *súře Porada*:

⁶¹ V podstatě vše, co je na světě špatné, je výsledkem nesprávného chování lidí. Alláh o tom hovoří v *súře Byzantinci* (Korán, 30:41) dále v této brožuře.

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ

A nepostihne vás neštěstí žádné, leda za to, co ruce vaše si vysloužily, avšak On mnohé odpouští.

(Korán, 42:30)

Je pravda, že Bůh odpustil lidem mnohé špatnosti. Kdyby je trestal přísně podle jejich činů, oni i vše na světě by bylo zničeno. Bůh o tom hovoří v *súře* Stvořitel (Andělé):

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ

Kdyby Bůh chtěl ztrestat lidi za to, co si vysloužili, nezůstala by na povrchu zemském žádná bytost živá.

(Korán, 35:45)

Nakonec všechny zkoušky, ty dobré i ty špatné, věřícímu prospějí. Život pravého věřícího je vyvážen mezi extrémy lidského chování. Jejich štěstí z životních úspěchů nikdy není takové, aby zapoměli na Boha, a nikdy je neovládne takové zoufalství z životních těžkostí a neúspěchů, že by ztratili víru v Boha. Připomínají si svého Pána a Dobrodince a důvěřují Jeho rozhodnutím. Suhajb ibn Sinán vyprávěl, že Posel Alláhův (NAŽM) řekl: „*Záležitosti věřícího jsou ohromující! Celý jeho život je prospěšný. To se však týká pouze věřícího. Když zažívá dobré časy, vyjadřuje vděčnost a to je pro něho dobré, a když mu nastanou zlé časy, je trpělivý a to je pro něho také dobré.*“⁶² Toto je stav, ve kterém se nachází člověk, který přijal Boží osud. Víra v dobro i ve zdánlivé zlo z toho, co bylo předurčeno, je proto šestým pilířem víry v islám.

Kdyby naopak věřící zažili život bez jakýchkoli problémů, měli by to považovat za znamení, že je něco špatně. Za takových okolností se musí věřící zastavit a přemýšlet o realitě svého života. Buď nejsou zkoušky zcela zřejmé a on je nezaznamenal, anebo sešel ze správné cesty. Alláh říká věřícím v *súře* Pokání, že zdánlivé potěšení, které mají nevěřící ze svého velkého bohatství a dětí, je pouhou předehtou k jejich trestu:

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ

Necht' nebudí obdiv tvůj jmění jejich ani děti jejich! Bůh si je tím přeje pouze potrestat v životě pozemském a chce, aby duše jejich odešly, zatímco jsou nevěřící.

(Korán, 9:85)

To však neznamená, že by věřící měli ve svém životě prahnout po problémech a pohromách, neboť Alláh je učil, aby se modlili: „*Pane náš, nenakládej na nás břímě těživé, podobné tomu, jež jsi naložil na ty, kdož byli před námi!*“⁶³ Místo toho by měli děkovat Alláhovi za všechny zkoušky, kterých je ušetřil. V dobách klidného života však musí zůstat bdělí a nezapomínat na zkoušky, protože úspěch a štěstí často způsobí, že je člověk k životním zkouškám slepý.

Připomenutí

Zkoušky někdy slouží jako tvrdé připomenutí těm, kteří se dostali na scestí, a povzbuzení pro ty, kteří se vrátili na správnou cestu. Když lidé sejdou s cesty, málokdy poslouchají rady lidí kolem sebe. Když je však postihne nějaká pohroma, nebo jejich blízké či drahé, probere to ty, ve kterých ještě zůstal zbytek víry, a uvědomí si svou chybu.

وَلَنذِيقَهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَى دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

A dáme⁶⁴ jim okusit trestu bližšího kromě trestu většího - snad se z bludu svého navrátí [na správnou cestu].

(Korán, 32:21)

⁶² *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1541, č. 7138

⁶³ *Súra Kráva* (Korán, 2:286)

⁶⁴ „My“ v arabském originálu je majestátní „my“ vztahující se k Bohu.

Zkoušky v podobě pohrom, které lidem připomínají, že se odklonili ze správné cesty, můžou mít podobu nelidskosti člověka k člověku jako v případě úděsných krutostí rozpoutaných Srby vůči bosenským muslimům, kteří sešli z cesty daleko od islámu, nebo Saddámovy brutální invaze do Kuvajtu a následného bezhlavého bombardování civilních cílů Američany v Iráku. Alláh poukazuje na to, že jakékoli útrapy, kterými lidé trpí od jiných lidí, si způsobili sami. Utrpení je však připomenutím, aby se navrátili na správnou cestu.

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

A objevila se na pevnině i na moři spoušť za to, co ruce lidí způsobily, aby tak Bůh jim dalokusit část z toho, co si vysloužili - snad se obrátí [na správnou cestu].

(Korán, 30:41)

Pokrytectví

Pohromy také odhalují ty, kdo se falešně prohlašují za věřící, a také ukazují ty, kdo nevěří, že si volí Peklo ze své vlastní vůle. Mnohokrát se stalo, že lidé konvertovali k islámu z nesprávných důvodů, a jakmile se ve svém životě setkali s většími těžkostmi než před konverzí, vrátili se ke své původní víře. Bůh říká v *súře* Pavouk:

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ * وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ

Což si lidé myslí, že budou ponecháni na pokoji, když řeknou: „Uvěřili jsme,“ a že zkoušení nebudou? Vždyť jsme⁶⁵ již zkoušeli ty, kdož před nimi byli, a Bůh věru pozná ty, kdo pravdu mluví, i ty, kdo lháři jsou.

(Korán, 29:2-3)

Trest

Ti, kteří překročí hranice stanovené Bohem, se vystavují trestu v tomto životě i v příštím. V celém Koránu Alláh popisuje řadu národů, které odmítly boží vedení a pak byly zničeny. Tyto příběhy slouží jako varování lidstvu před následky, pokud se postaví proti příkázáním Boha. V *súře* Světlo vydává Alláh obecné varování:

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Necht' se mají na pozoru ti, kdož se vzpouzejí Jeho rozkazu, aby je nepostihla zkouška či trest bolestný.

(Korán, 24:63)

Trest může přijít v různých formách. Tím asi nejjasněji viditelným trestem majícím dopad na lidi ve všech zemích v současné době je onemocnění AIDS,⁶⁶ které se objevilo po prvé v historii medicíny na počátku 80. let 20. století.⁶⁷ Valná většina lidí, kteří jsou zasaženi touto nemocí po celém světě, jsou promiskuitní. Nejprve byly hlavními oběťmi homosexuálové, pak bisexuálové následováni promiskuitními heterosexuály a narkomany užívajícími drogy nitrožilně. Všechny tyto skupiny se otevřeně vzpouzely proti Božím zákonům, které omezují sexuální vztahy na muže a ženy v rámci manželského svazku a zakazují užívání omamných látek. Někdo může namítnout, že se AIDS rozšířil také na počestné lidi prostřednictvím transfúze nebo na děti z jejich rodičů. Lékařské statistiky však ukazují, že tyto případy jsou relativně vzácné ve srovnání s jinými kategoriemi. V každém případě Alláh varoval v *súře* Kořist, že pokud přijde Jeho trest, neomezuje se na ty špatné, ale postihuje společnost jako celek.

⁶⁵ „My“ v arabském originálu je majestátní „my“ vztahující se k Bohu.

⁶⁶ „AIDS“ = „Acquired immune deficiency syndrome“ = syndrom získaného selhání imunity, onemocnění přenášené virem, který útočí na systém obrany těla proti nemocem, postižený je extrémně náchylný k onemocnění a následně i úmrtí na následky čehokoli, čím se nakazí. (*Chambers Pocket Dictionary*, s. 19)

⁶⁷ Po prvé bylo identifikováno v roce 1981. (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 10, s. 676)

وَأْتَفُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبُنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

A bojte se pokušení, jež nepostihuje výlučně jen ty, kdož z vás jsou nespravedliví! A vězte, že Bůh je strašný ve svém trestání!

(Korán, 8:25)

Před čtrnácti sty lety Prorok Muhammad (NAŽM) předpověděl takovou zkoušku. Ibn °Umar citoval jeho slova: „Vždy, když se lidé otevřeně chovají promiskuitně, rozšíří se mezi nimi nákaza a utrpení, které nebylo známo jejich předchůdcům.“⁶⁸ AIDS je však jen jedním z řady onemocnění. Před onemocněním AIDS přišlo varování ve formě jiného onemocnění nazvaného herpes, které bylo rozšířeno mezi sexuálně promiskuitními osobami počínaje od 60. let a 70. let 20. století. V polovině sedmdesátých let 20. století byla v Americe vyhlášena epidemie tohoto onemocnění a dodnes na něj není znám žádný lék. Koncem 70. let 20. století od něj lidé odvrátili svou pozornost, protože není smrtelné,⁶⁹ zatímco AIDS je.

⁶⁸ Sebráno Ibn Mádžou a autorizováno v *Sahíh sunan Ibn Mádža*, sv. 2, s. 370, č. 3246

⁶⁹ Mezi příznaky patří horečka a nevolnost, kterou vystřídá palčivá bolest v oblasti genitálií a zvětšení lymfatických uzlin v tříselech. V místě infekce se obvykle objeví puchýře a vřídky a silná bolest a pálení při močení. (*The New Encyclopaedia Britannica*, sv. 21, s. 536)

Proč Bůh stvořil svět?

SMYSL VZTAHUJÍCÍ SE K ČLOVĚKU, pro který byl stvořen svět a vše, co je na něm, je konkrétně definován v Koránu. V *súře* Abraham a v *súře* Dobytek Alláh praví:

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ.

Bůh je ten, jenž stvořil nebesa a zemi a z nebe vodu seslal a z ní plodům pro obživu vaši vyrůst dal. A podrobil vám loď, aby po moři pluly podle rozkazu Jeho, a též řeky vám podmanil; a podčiniil vám slunce a měsíc, jež neúnavně obíhají, a též noc a den vám podrobil.

(Korán, 14:32-33)

قَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ. وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ.

On dává vzejít denní záři a ustanovil noc pro odpočinek a slunce a měsíc pro měření času. Hle, toto je ustanovení mocného, vševědoucího. A On je ten, jenž pro vás stvořil hvězdy, a byste se mohli podle nich řídit v temnotách souše i moře. Takto My činíme srozumitelnými znamení pro lid, jenž schopen je poznání.

(Korán, 6:96-97)

Vše, co je na tomto světě, bylo stvořeno proto, aby to sloužilo lidem. Ať jsou jsou to lidské vynálezy jako loď, nebo samotná příroda, všechno bylo dáno Bohem ve prospěch lidí. Tyto dary však nejsou oproštěny od odpovědnosti. Lidé mají uznat Alláhovy dary a milosrdenství, děkovat Mu a oslavovat Ho. Například v *súře* Zlaté ozdoby učí věřící, jak se mají modlit, když jedou na nějakém zvířeti nebo v nějakém dopravním prostředku:

لِيَسْتَوُوا عَلَىٰ ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ.

... abyste se na jejich hřbetech usadili a pak si vzpomněli na dobrodiní Pána svého, když na nich pevně sedíte, a abyste říkali: „Sláva tomu, jenž nám toto vše podrobil, vždyť my sami dosáhnout toho schopni bychom nebyli! A my věru se k Pánu svému navrátíme.“

(Korán, 43:13-14)

Lidé také nesou odpovědnost za to, že budou řídit vše, co bylo stvořené, podle Božích zákonů. To je smysl člověka ve vztahu ke zbytku stvoření. Je jim přikázáno používat vše, co je na tomto světě, v souladu s Božími zákony. Abú Sa'íd al-Chudrí citoval Alláhova Posla (NAŽM), který řekl: „Svět je krásný a zelený a Alláh - budiž oslavován - vás učinil správci toho všeho, aby viděl, jak se zachováte.“⁷⁰ Lidé nemohou naložit se světem, jak se jim zachce. Negativní postoj sekulární materialistické společnosti vůči přírodě tím pádem odporuje Božímu zjevení. Materialistická společnost považuje přírodu za nepřítele, který musí být přemožen. Stačí obdivovat krásu Mount Everestu, místo toho však musí být každý rok promrhány životy lidí *dobývajících* výstupem její vrchol. Nestačí žasnout nad exotickými zvířaty světa, místo toho bylo v devatenáctém století na safari mnoho z těchto zvířat loveno až do vyhynutí, aby posloužila jako trofeje do obývacích pokojů. Ačkoli tato safari byla nyní zrušena, počty některých zvířat zůstávají nízké a hrozí jim vyhynutí, jako například nosorožcům, jejichž rohy jsou důležitou ingrediencí dálnévýchodní medicíny a afrodisiak.

⁷⁰ *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1432, č. 6606

Zvířata

Podle Koránu je zabíjení zvířat ze sportu zakázané a v očích Boha je to hřích. Ibn [°]Abbás vyprávěl, že Posel Alláhův (NAŽM) řekl: „*Nedělejte si terč ze žádné živé bytosti.*“⁷¹ Je povoleno zabít zvíře jedině na jídlo, pro záchranu člověka nebo na oděv. Zabíjení pro zábavu a radost je naprosto špatné. I když je třeba vzít život člověku za zločiny spáchané proti společnosti nebo zvířeti, aby posloužilo k jídlu, musí se to udělat pokud možno bezbolestně. Šaddád ibn Aus popisoval dvě věci, které si pamatoval, že je řekl Posel Alláhův (NAŽM): „*Alláh určitě přikázal laskavost za každých okolností, takže když někoho popravujete, dělejte to dobře, a když porážíte zvíře, dělejte to dobře. Ať si každý nabrousí nůž a nechá porážené zvíře umřít klidně.*“⁷² Ačkoli někteří „milovníci zvířat“ v západních zemích kritizují islámský způsob porázení zvířat, západní alternativa omráčení zvířete elektrickým šokem nebo drtící ranou do hlavy je pro zvířata mnohem bolestivější. Když se podřízne krk dobře nabroušeným nožem, zvíře to necítí a rychle ztrácí vědomí, jak srdce pumpuje krev ven krčními tepnami. Péče o zvířata je zakotvena v Božím zákonu, dokonce i v případě psů, kteří mají obecně zakázaný vstup do domů muslimů.⁷³ Abú Hurajra citoval Proroka (NAŽM), který vyprávěl: „*Jeden muž dostal cestou žízeň, proto slezl do studny a napil se z ní. Když vylezl ven, uviděl žíznavého psa, který těžce oddechoval a polykal bláto. Muž si řekl: ‚To zvíře má takovou žízeň, jakou jsem měl já.‘ Slezl tedy do studny a naplnil svou botu vodou. Pak vzal botu do zubů, vyšplhal ven a dal vodu psovi. Alláh mu poděkoval a odpustil mu [a poslal ho do Ráje].*“⁷⁴ Lidé se ptali: „*Posle Alláhův! Dostaneme odměnu za péči o zvířata?*“ Odpověděl jim: „*Za péči o každou živou bytost je odměna.*“⁷⁵ Abú Hurajra také vyprávěl, že Alláhův Posel (NAŽM) řekl: „*Alláh odpustil prostitutce [z kmene Izraelitů]⁷⁶, která přivázala svou botu ke svému šátku a vytáhla trochu vody [ze studny] pro psa, kterého viděla umírat žízni. Díky tomu jí Alláh odpustil.*“⁷⁷ Naopak ubližování zvířatům je podle islámského práva jeden z největších hříchů. [°]Abdulláh ibn [°]Umar vyprávěl, že Posel Alláhův (NAŽM) řekl: „*Jedna žena byla potrestána a šla do Pekla, protože zavřela kočku a ta zahynula. Nedala jí ani krmení, ani vodu, ani ji nepustila na svobodu, aby si mohla nachytat hlodavce.*“⁷⁸ Jsou situace, kdy je nezbytné způsobit zvířatům bolest například, když je pobídneme, aby se pohnula, nebo když se jim vypaluje značka pro identifikaci. Ale i v těchto případech Bůh přikázal, aby byla zvířata chráněna. Džábir vyprávěl, že Prorok (NAŽM) *zakázal bití zvířat do hlavy a jejich značkování na hlavě.*⁷⁹

⁷¹ *Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 1079, č. 4813

Hišám ibn Zajd vyprávěl, že když byl se svým dědem Anasem ibn Málíkem na návštěvě u Hakama ibn Ajjúba, viděli, jak se nějací lidé střefovali šípy do slepice. Anas řekl, že Alláhův Posel zakázal, aby si lidé dělali terč ze zvířat. *Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 1078, č. 4182

⁷² *Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 1078, č. 4810

⁷³ Muslimové jsou odrazováni od chování psů jako domácích miláčků. Hlídací psi, pastevečtí psi a lovečtí psi jsou však dovoleni. Ibn [°]Umar citoval Alláhova Posla (NAŽM), který řekl: „*Kdo chová psa z jiného důvodu než kvůli hlídání stáda či lovu, ztratí váhu dvou hor ze svých [vah dobrých] skutků denně.*“ (*Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 826, č. 3815)

⁷⁴ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 1, s. 120, č. 174

⁷⁵ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 3, s. 322-323, č. 551; a *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1215-1216, č. 5577

⁷⁶ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 4, s. 448-449, č. 673

⁷⁷ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 4, s. 338-339, č. 538; a *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1216, č. 5579

⁷⁸ *Sahíh al-Bucháří*, sv. 4, s. 456, č. 689; a *Sahíh Muslim*, sv. 4, s. 1215, č. 5573

⁷⁹ *Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 1163, č. 5281

Vegetace

Odpovědnost lidí starat se o tento svět nekončí u zvířat. Království rostlin je v Božím zákonu také vysoce ceněno. A to do té míry, že muslimové, kteří jsou ve válečném stavu, mají zakázáno ničit ovocné stromy,⁸⁰ a vysazování stromů je dokonce považováno za dobročinnost. Džábir citoval Alláhova Posla (NAŽM): „Každý muslim, který zasadí strom, dostane odměnu za dobročinnost. Co se z něj sní, to je dobročinný dar, co je z něj ukradeno, co sní zvířata a ptáci, to vše je dobročinný dar. Kdokoli si z něj vezme, získává pro člověka, který strom zasadil, odměnu [za dobročinnost].“⁸¹ Islám člověka vede k tomu, že nemá šetřit úsilím na sázení rostlin, i kdyby to byla ta poslední věc, kterou věřící v životě udělá. Anas vyprávěl, že Prorok (NAŽM) řekl: „Když se objeví [znamení] začátku Dne zmrtvýchvstání a někdo z vás má v ruce sazeničku, měl by ji zasadit, pokud může, než začne zmrtvýchvstání.“⁸² Lidé tedy nesou odpovědnost za to, jak se budou starat o celé životní prostředí, ve kterém byli stvořeni, protože je to jejich svatá povinnost vůči Bohu. Proto se musí aktivně zapojit proti masivnímu znečišťování a ničení přirozeného prostředí zapříčiněnému dnešními materialistickými, konzumními společnostmi po celém světě. Podle Zjevení je zanedbávání této povinnosti považováno za hřích, zatímco její plnění je formou uctívání.

⁸⁰ *Muwatta Imam Malik*, s. 200, č. 958, autorizováno al-Albáním v *Irwá' al-ghalíl*, sv. 5, s. 13-14, č. 1190

⁸¹ *Sahíh Muslim*, sv. 3, s. 818, č. 3764

⁸² Sebráno Ahmadem v *al-Musnad*, sv. 3, s. 183, 184 a 191; a al-Buchárím v *al-Adab al-Mufrad*, č. 479; a autorizováno al-Albáním v *Silsilat al-ahádíth as-sahíha*, sv. 1, s. 11, č. 9.

Závěr

BEZ ZNALOSTI SMYSLU Stvoření lidé bezcílně bloudí životem jako lodě bez kormidel na moři. Jejich cíle jsou špatné buď kvůli nesprávnému náboženskému učení, nebo materialistickému a tím jsou upoutáni k tomuto světu. Pro jejich vlastní dobro je tedy velmi důležité, aby věděli, proč je Bůh stvořil. V zásadě Alláh tvořil, aby ukázal Své atributy. Stvoření je tedy následkem jeho bytí Stvořitelem, Ráj ukazuje Jeho milosrdenství a milost, Peklo Jeho spravedlnost, lidské chyby Jeho odpuštění, živé bytosti a neživé věci Jeho štědrost atd. Význam poznání, že Stvoření je způsob, jakým dává Alláh najevo Své atributy, spočívá v tom, že lidé pak dokáží správně poznat Boha a přijmout Jeho nařízení a svůj osud. Ještě důležitější však je, že lidé vědí, proč byli stvořeni. Posledí zjevení učí, že smyslem jejich stvoření je uctívání Boha, protože lidé Ho musí uctívat, aby dosáhli počestnosti a duchovního statutu nezbytných pro to, aby mohli vstoupit do Ráje. Význam tohoto poznání spočívá v tom, že lidé chápou, že uctívání je stejně potřebné jako přijímání potravy a dýchání a že to není nějaká laskavost prokazovaná Bohu.

Je také důležité, aby lidé pochopili význam darů a zkoušek na tomto světě. Bez znalosti smyslu, který se skrývá za jejich stvořením, mají lidé tendenci pohlížet na tento svět jako na nepřátelský. Bůh však toto vše stvořil proto, aby z toho měli lidé užitek. Zkoušky dobra a zla mají u člověka odkrýt vyšší duchovní hodnoty. Lidé ale nemohou mít užitek z těchto zkoušek, pokud nevloží plnou důvěru v Boha a nenesou trpělivě to, co jim Bůh předurčil. Pro ty, kteří Boha odmítají, se zkoušky stávají trestem již na tomto světě ještě před věčným trestem ve světě příštím.

Díky znalosti smyslu světa mají také věřící zájem o životní prostředí. Lidstvo nese odpovědnost za to, aby byly dary tohoto života náležitě užívány. Tvorové na zemi i ve vodě, vegetace i atmosféra byly lidem svěřeny do péče. Lidé by se tedy měli starat o to, aby chránili životní prostředí a tvory v něm žijící, a tím prokazovat vděčnost Bohu.

S takto uceleným vědomím smyslu tvoří věřící celek. Stávají se z nich vůdci lidstva ukazující cestu k počestnosti. Alláh je proto v Koránu označuje jako ty nejlepší z lidí:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy přikazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné a věříte v Boha.

(Korán, 3:110)

Index hadíthů

„[Alláh stvořil] milosrdenství ze sta částí...“	9
„Alláh odpustil prostitutce [z kmene Izraelitů]...“	30
„Všemohoucí Alláh pravil: ‚Synu Adamův, dokud se na Mne budeš obracet...‘	11
„Jeden muž dostal cestou žízeň, proto slezl do studny a napil se z ní...“	30
„Každý muslim, který zasadí strom, dostane odměnu za dobročinnost.“	31
„Jedna žena byla potrestána a šla do Pekla kvůli kočce.“	30
„Vězte, že i kdyby se spojili lidé celého světa...“	9
„Nedělejte si terč ze žádné živé bytosti.“	30
„Cožpak nevíte, že Alláh stvořil Ráj a Peklo...“	10
„Od toho, kdo zavádí nějakou novotu do těchto našich záležitostí, která k nim nepatří, nebude tato novota přijata.“	17
„Ten, kdo miluje kvůli Alláhovi a nenávidí kvůli Alláhovi...“	19
„Miluje-li Alláh nějakého služebníka, řekne andělu Gabrielovi, že miluje toho a toho ...“	19
„Kdyby měl člověk údolí plné zlata, chtěl by další...“	22
„Když se objeví [znamení] začátku Dne zmrtvýchvstání...“	31
„Prosíte-li při modlitbě, prostě jen Alláha...“	20
„Když se nedopustíte hříchů a budete žádat Alláha o odpuštění...“	9
„Podívejte se na ty méně šťastné z vás a nedívejte se na ty, kdo jsou nad vámi.“	23
„Ó Alláhu, Tobě patří chvála, protože jsi to Ty, kdo mi oděl tento šat.“	17
„Ó lidu kmene Kurajšovců, zajistěte si vykoupění u Alláha...“	20
„... zakázal bití zvířat do hlavy a jejich značkování na hlavě.“	30
„Přemýšlejte o tom, co Alláh stvořil, a nepřemýšlejte o Alláhovi.“	12
„Dábel přijde ke každému z vás a zeptá se: ‚Kdo stvořil tohle a tohle?‘“	12
„Prosebná modlitba je uctíváním.“	20
„Alláh určitě přikázal laskavost za každých okolností...“	30
„Záležitosti věřícího jsou ohromující!...“	26
„Proroci, pak ti, kteří se jim nejvíce blíží, a pak ti, kteří se jim nejvíce blíží.“	23
„Svět je krásný a zelený a Alláh - budiž oslavován - vás učinil správci toho všeho...“	29
„Přidružovat k Alláhovi, ačkoli tě stvořil.“	17
„Vynasnažte se činit dobro...“	11

<i>„Bohatství se [neměří] množstvím majetku, ale mírou uspokojení.“</i>	23
<i>„Když Alláh stvořil vesmír, zavázal se povinností...“</i>	9
Když Alláh stvořil Adama, uzavřel s ním úmluvu na místě nazývaném Na‘mán...	13
<i>„Vždy, když se lidé otevřeně chovají promiskuitně, rozšíří se mezi nimi nákaza a utrpení...“</i>	28
<i>„Komu jsou vlastní tyto tři charakteristiky, ten okusil sladkost víry...“</i>	19

Index veršů z Koránu

„Abraham nebyl ani židem, ani křesťanem...“ (Korán, 3:67)	16
„Bůh stvořitelem je věcí všech a On ručitelem je též všeho.“ (Korán, 39:62)	8
„Bůh ukládá duši jen to, co je pro ni možné.“ (Korán, 2:286)	24
„Bůh dal jedněm z vás přednost před druhými v podílu na živobytí.“ (Korán, 16:71)	21
„Bůh je ten, jenž stvořil nebesa a zemi...“ (Korán, 14:32-33)	29
„Zatímco je to Bůh, jenž stvořil vás i to, co jste udělali.“ (Korán, 37:96)	9
„Kdyby Bůh chtěl ztrestat lidi za to, co si vysloužili...“ (Korán, 35:45)	26
„A ze svých majetků vždy patřičně zebračkům a nemajetným...“ (Korán, 51:19)	22
„A odmítli je, přestože duše jejich přesvědčeny byly...“ (Korán, 27:14)	18
„Kdo touží po jiném náboženství než po islámu...“ (Korán, 3:85)	16
„... a neošídí Pán tvůj z nich jediného.“ (Korán, 18:49)	24
„A bojte se pokušení, jež nepostihuje výlučně jen ty, kdož z vás jsou nespravedliví! A vězte, že Bůh je strašný ve svém trestání!“ (Korán, 8:25)	28
„A byť i byli navráceni, opět by se obrátili k tomu, co bylo jim zakázáno - vždyť jsou to vskutku lháři.“ (Korán, 6:28)	10
„A objevila se na pevnině i na moři spoušť za to, co ruce lidí způsobily, aby tak Bůh jim dal okusit část z toho, co si vysloužili...“ (Korán, 30:41)	27
„Nechť nebudí obdiv tvůj jmění jejich ani děti jejich!...“ (Korán, 9:85)	26
„A nepřivozujte si smrt! A věru Bůh je vůči vám slitovný.“ (Korán, 4:29)	25
„Nechovejte touhu po tom, čím Bůh vyznamenal některé z vás před jinými!“ (Korán, 4:32)	23
„Což si lidé myslí, že budou ponecháni na pokoji...“ (Korán, 29:2-3)	27
„Vždyť se strastmi i úleva přichází...“ (Korán, 94:5-6)	24
„... abyste se na jejich hřbetech usadili a pak si vzpomněli...“ (Korán, 43:13-14)	29
„Pak oslavuj chválou Pána svého...“ (Korán, 110:3)	13
„Myslíš, že tomu, kdo si vzal jako své božstvo vášeň svou, jsi dozorcem...“ (Korán, 25:43)	18
„A On nebude tázán na to, co koná, zatímco oni budou dotazováni.“ (Korán, 21:23)	11
„... a jenž povýšil jedny z vás nad druhé v hodnostech...“ (Korán, 6:165)	22

„Kdybys viděl, jak provinilci klopíce hlavy před Pánem svým...“ (Korán, 32:12)	10
„Milujete-li Boha, pak mne následujte...“ (Korán, 3:31)	10
„A kdybyste chtěli spočítat projevy laskavosti Boží...“ (Korán, 14:34)	19
„A džiny a lidi jsem jedině proto stvořil, aby mne uctívali.“ (Korán, 51:56)	13
„Jak jinak než vzpomínkou na Boha se mohou srdce uklidnit?“ (Korán, 13:28)	23
„Stvoření nebes a země zajisté je velkolepější...“ (Korán, 40:57)	8
„On dává vzejít denní záři a ustanovil noc pro odpočinek...“ (Korán, 6:96-97)	29
„Jenž stvořil smrt i život, aby vyzkoušel, kdo z vás...“ (Korán, 67:2)	21
„A dáme jim okusit trestu bližšího kromě trestu většího...“ (Korán, 32:21)	26
„Vězte, že majetky vaše i děti vaše jsou jen pokušením.“ (Korán, 8:28)	22
„Nechť se mají na pozoru ti, kdož se vzpouzejí...“ (Korán, 24:63)	27
„Pohroma žádná nepropukne jinak než s dovolením Božím.“ (Korán, 64:11)	9
„Vy, kteří věříte! Nechť vás majetky vaše a děti vaše...“ (Korán, 63:9)	22
„Vy, kteří věříte, nezmařte almužny své...“ (Korán, 2:264)	22
„Vy, kteří věříte! Vzávejte hojně Boha.“ (Korán, 33:41)	15
„Vy, kteří věříte, hledejte pomoc v trpělivosti a v modlitbě...“ (Korán, 2:153)	25
„Vy, kteří věříte, předepsán vám jest půst...“ (Korán, 2:183)	15
„Je však možné, že je vám nepříjemné něco...“ (Korán, 2:216)	24
„Satan je ovládl a dal jim zapomenout...“ (Korán, 58:19)	15
„Satan chce mezi vámi podnítit pomocí vína a hry...“ (Korán, 5:91)	15
„Rci: ‚Utíkám se v ochranu Pána záře jitřní...‘“ (Korán, 113:1-2)	9
„Rci [ó, Muhammade]: ‚Nemohu si sám ani prospět...‘“ (Korán, 7:188)	20
„Rci: ‚Věru modlitba má, obřady mé, život můj i smrt má...‘“ (Korán, 6:162)	16
„Avšak oznam zvěst radostnou trpělivým...“ (Korán, 2:155-156)	25
„Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám.“ (Korán, 3:19)	16
„Bůh věru neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno...“ (Korán, 4:48)	18
„To, co na Zemi jest, učinili jsme okrasou její...“ (Korán, 18:7)	21
„... vždyť jen lidé nevěřící ztrácejí naději v laskavost Boží!“ (Korán, 12:87)	25

<i>„Avšak ti, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, to jsou ti nejlepší ze všech stvoření.“</i>	(Korán, 98:6)	17
<i>„Avšak ti, kdož uvěřili, vystěhovali se a na cestě Boží bojují...“</i>	(Korán, 2:218)	25
<i>„Věřu ti, které vzýváte vedle Boha...“</i>	(Korán, 7:194)	20
<i>„Ber ze jmění jejich almužnu...“</i>	(Korán, 9:103)	22
<i>„A aby potrestal pokrytecké muže i ženy...“</i>	(Korán, 48:6)	25
<i>„Na Něj se spoléhám a nechť na Něj se spoléhají...“</i>	(Korán, 12:67)	24
<i>„Jsou mezi nimi někteří, kdož berou si vedle Boha jiné...“</i>	(Korán, 2:165)	18
<i>„A není nic, co by Mu podobné bylo...“</i>	(Korán, 42:11)	8
<i>„A pěje slávu Jeho sedm nebes a země...“</i>	(Korán, 17:44)	14
<i>„... oni neobejmou z vědění Jeho nic leda to, co On chce.“</i>	(Korán, 2:255)	11
<i>„A ty, kteří potom, co spáchali hanebnost...“</i>	(Korán, 3:135)	15
<i>„Já vpravdě jsem Bůh a není božstva kromě Mne...“</i>	(Korán, 20:14)	14
<i>„a varuj nejbližší své z příbuzných“</i>	(Korán, 26:214)	20
<i>„A nepostihne vás neštěstí žádné, leda za to...“</i>	(Korán, 42:30)	26
<i>„Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne...“</i>	(Korán, 2:186)	20
<i>„A hle, Pán tvůj vzal potomstvo všechno ze synů Adamových...“</i>	(Korán, 7:172-173)	13
<i>„Kdo přijde se skutky dobrými, tomu dostane se...“</i>	(Korán, 6:160)	11
<i>„A tomu, kdo spoléhá se na Boha, tomu On postačí.“</i>	(Korán, 65:3)	24
<i>„Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi...“</i>	(Korán, 3:110)	32

Bibliografie

- Al-Albání, Násiruddín, *Irwá' al-ghalíl*, Bejrút, al-Maktab al-islámí, 1. vydání, 1979
---, *Sahíh sunan Abí Dáwúd*, Bejrút, al-Maktab al-islámí, 1. vydání, 1988. *Dáwúd*
---, *Sahíh sunan at-Tirmídhí*, Rijád, Arab Bureau of Education for the Gulf States, 1. vydání, 1988
---, *Sahíh sunan ibn Mádža*, Bejrút, al-Maktab al-islámí, 3. vydání, 1988
---, *Silsilat al-ahádíth as-sahíha*, sv. 1, Bejrút, al-Maktab al-islámí, 4. vydání, 1985
---, *Silsilat al-ahádíth as-sahíha*, sv. 4, Rijád, Maktab al-Ma'arif, 4. vydání, 1988
- Chambers Pocket Dictionnary*, Edinburgh: W & R Chambers, 1992
- Hasan, Ahmad, *Sunan Abu Dawud* [English], Lahore: Sh. Muhammad Ashraf Publishers, 1. vydání, 1984.
- Khan, Muhammad Muhsin, *Sahih Al Bukhari*, [Arabic-English], Rijád, Maktabah ar-Riyaad al-Hadeethah, 1981
- Rahimuddin, Muhammad, *Muwatta Imam Malik* [English], Lahore, Sh. Muhammad Ashraf, 1980
- Reese, W.L., *Dictionary of Philosophy Religion*, New Jersey, Humanities Press, 1980
- Robson, James, *Mishkat Al-Masabih*, Lahore, Sh. Muhammad Ashraf, 1981
- Siddiq, Abdul Hamid, *Sahih Muslim* [English], Lahore, Sh. Muhammad Ashraf Publishers, 1987
- The Living Webster Encyclopedic Dictionary*, Chicago, The English Language Institute of America, 1975
- The New Encyclopaedia Britannica*, Chicago, Encyclopaedia Britannica, 15. vydání, 1991
- The World Book Encyclopedia*, Chicago, World Book, 1987

Obsah

Úvod	5
Proč Bůh tvořil?	8
Proč Bůh stvořil lidstvo?	13
Proč Bůh stvořil člověka na Zemi?	21
Proč Bůh stvořil svět?	29
Závěr	32
Index hadíthů	33
Index veršů z Koránu	35
Bibliografie	38